

MARTINUS CENTER KLINT

VERDEN AKTUELT 2014

EN NY GAVEKULTURS FØDSEL

©Martinus Institut 1981

Dette kompendium er omfattet af loven om ophavsret og må kun udprintes i enkelte kopier til dit eget private brug.

Du må også gerne tage en kopi i digital form, hvis det udelukkende sker til dit eget personlige brug.

Læs mere om Martinus Instituts information om beskyttelse og formidling af Martinus' værk på www.martinus.dk.

Læs mere om ophavsretsloven på www.retsinformation.dk.

EN NY GAVEKULTURS FØDSEL

Rundt omkring i verden ser vi en lang række tiltag, som tyder på at menneskene langsomt vækkes til nye indsigter om den forbindelse vi har med verdensaltet, naturen og hinanden. Mennesker overalt oplever sig i stigende grad som forbundne og bliver inspireret til at udfordre gamle dogmer om "den stærkestes overlevelse" og "hver mand for sig selv". Ifølge Martinus oplever vi spiren til en ny gavekultur, hvor ønsket om at være til glæde for sine omgivelser med tiden vil blive en dominerende drivkraft bag den økonomiske og samfundsmæssige udvikling. Den fremspirende nye kultur vedrører ikke kun vores forhold til hinanden og samfundet, men også vores selvopfattelse, vores forhold til døden og vores kreativitet og seksualitet. I denne uge vil vi se en række videofilm, som på forskellig vis belyser disse tendenser, som samlet set kan betegnes som en ny gavekulturs fødsel.

Vi mødes hver dag i foredragssalen kl. 11 og ser de herunder beskrevne videofilm. Derefter fortsætter vi i grupperne med samtaler om videofilmenes emner set i et kosmisk perspektiv.

Mandag

Side 1

Sacred Economics

Kortfilm, der præsenterer de idéer vedrørende økonomi og gavekultur, som forfatteren Charles Eisenstein har præsenteret i sin bog af samme navn.

Tirsdag

Side 5

The nature of consciousness

Uddrag af et foredrag af neurokirurgen Eben Alexander, som beretter om sin nærdødsoplevelse i forbindelse med et angreb af hjernehindebetændelse (meningitis).

Onsdag

Side 12

The beauty in truth

Dokumentar om den prisbelønnede amerikanske forfatter, Alice Walker, der bl.a. skrev den berømte roman "Farven lilla".

Torsdag

Side 18

Fremtidens statistik

Den svenske statistiker Hans Rosling præsenterer statistiske data, der giver et overraskende og håbefuldt blik på verdens udvikling.

Fredag

Side 25

Design for generøsitet

Nipun Mehta er skaber af organisationen, Service Space, og præsenterer i dette TED-foredrag sin vision om en verden som er designet for generøsitet og gavmildhed.

Til hver dag er der forberedelse af nogle udvalgte **tekster**, som er valgt for at sætte filmene ind i et kosmisk perspektiv. Derudover er der **spørgsmål**, som har til formål at inspirere og vække til eftertanke og uddybende forståelse i gruppesamtalerne. Spørgsmålene er derfor oftest åbne og har ikke færdige svar.

MANDAG

Sacred Economics

Præsentation: Varighed ca. 12 min. Engelsk tale med danske undertekster.

Den amerikanske forfatter og foredragsholder Charles Eisenstein har undersøgt udviklingen fra tidligere tiders gaveøkonomi til vore dages moderne kapitalistiske samfund og beskriver hvordan det moderne pengesystem har bidraget til fremmedgørelse, konkurrence, knaphed på ressourcer og et krav om en uendelig materiel vækst. Dette har medført den nuværende krise, som, ifølge Eisenstein, også er en fantastisk mulighed for at overgå til en ny, og mere bæredygtig økonomi og samfundsform.

Tekster fra Det Tredje Testamente

[...] jo mere det enkelte menneske forsøger "at give Gud, hvad Guds er", dvs. giver helheden sin skabevne, livsglæde og kærlighed uden først og fremmest at tænke på, hvad man får for det, jo mere kommer han eller hun på bølgelængde med universets grundtone [...]

Martinus: Giv kejseren hvad kejserens er og Gud hvad Guds er

Kosmos nr. 9, 2011 – Giv Kejseren hvad kejserens er og Gud hvad Guds er

1. *En anvisning på guddommelig væremåde*

Engang kom der nogle mennesker til Jesus, sendt til ham af farisæerne med et meget vanskeligt spørgsmål, nemlig dette: "Er det tilladt at give kejseren skat?" De håbede, at Jesus ville svare således, at de kunne have fanget ham og ført ham for retten. Men han svarede som bekendt: "Giv kejseren, hvad kejserens er, og Gud, hvad Guds er". Det kan også have betydning for mennesker i dag at se lidt nærmere på det salomoniske svar, Kristus gav disse farisæiske hyklere. I dette geniale svar ligger en af livets største okkulte sandheder. Det er ikke så meget en advarsel imod skattesnyderi, dette svar rummer, som det er en anvisning på guddommelig væremåde. Man må lægge mærke til, at Jesus bad, om han måtte se skattens mønt. Og de viste ham en denar, hvorefter han spurgte: "Hvis billede og overskrift er dette?" Og de svarede: "Det er kejserens". Da sagde han til dem: "Giv kejseren, hvad kejserens er, og Gud, hvad Guds er". Farisæernes udsendinge undrede sig over dette svar, men de kunne ikke gøre ham noget. Svaret var fuldstændig uangribeligt. Men hvorfor undrede disse mennesker sig? Var hans svar da ikke en selvfølgelighed, en blot og bar advarsel mod skattesnyderi? Nej, i svaret ligger der en hel verden af visdom, i forhold til hvilken selve dette at betale skat slet ikke kommer til orde, ja ikke engang betyder noget. Og ikke desto mindre måtte farisæernes udsendinge gå beskæmmede bort. Jesus havde svaret for sig på en måde, så han var uangribelig både over for Gud og mennesker, uden at han faktisk havde svaret direkte på det, han blev spurgt om.

2. *Vort fysiske udseende, den organismes form vi lever i, og denne organismes navn er vor eneste ejendom, alt andet tilhører Gud*

Når Jesus ikke sagde, at man selvfølgelig skal betale kejseren skat, men "Giv kejseren, hvad kejserens er, og Gud, hvad Guds er", er der altså tale om to slags

ejendomsret: kejserens og Guds. Hvad er da kejserens ejendomsret, og hvad er Guds? Jesus viste direkte og udtrykkeligt, hvad der var kejserens ejendomsret, idet han pegede på mønten og spurgte, hvis billede og navn, det var, der var præget på denne. Da de svarede: "Kejserens", sagde han, at man skulle give kejseren, hvad kejserens var. Objektet for kejserens ejendomsret var altså selve kejserens billede og navn på mønten. Jesus sagde ikke: "Så giv kejseren mønten". Han taler udtrykkeligt om kejserens billede og hans navn. Vort fysiske udseende, den organismes form vi lever i, og denne organismes navn er vor eneste ejendom, enten vi er kejser, eller hvad vi end er. Alt andet er Guds og derfor hverken kejserens eller vor absolutte ejendom. Endog hvad vi frembringer med vor organisme, alt, hvad vi skaber, er i absolut forstand Guds værk. Vi er organer i Guds legeme, det er "i Ham, vi lever, røres og ere". Det er i kraft af dette princip: at alle levende væsener er Guds organer, at vor organisme overhovedet er blevet til. Er ikke vore forældre de organer i Guds legeme, i kraft af hvilke vore organer er blevet til? Uden disse forældre ville vor tilværelse i dag umuligt kunne have formet sig således, som den netop gør. På samme måde som vore forældre blev de organer, igennem hvilke vor nuværende organisme blev til, således er også vi hver især et organ, gennem hvilket Gud skaber eller manifesterer ganske uafhængigt af, hvordan denne manifestation så end måtte tage sig ud. Vi skylder altså Gud alt, hvad vi overhovedet kan manifestere, alt, hvad vi er i stand til at frembringe. Vi kan således i absolut forstand ikke eje noget som helst af naturen eller det, vi selv har frembragt. Alt er Guds ejendom med undtagelse af vort udseende og vort navn eller den markering, ved hvilken vi giver os til kende. Et jordisk menneske er et organ i Guds organisme på samme måde, som et øje er et organ i jordmenneskets organisme. En løve eller tiger er et organ, igennem hvilket Gud kan manifestere den særlige væremåde, som er rovdyrets. En kannibal er et organ, igennem hvilket en lignende væremåde udfoldes, samtidig med at den guddommelige skabeevne så småt er begyndt at udfolde sig gennem ham som menneskelig tankekraft. Den lille lærke er et organ, gennem hvilket Gud skaber en speciel form for vellyd, sang og jubel, som sommeren igennem kan fryde andre levende væsener. Således er alle levende væseners manifestationer Guds værk, Guds ejendomme, både det arbejderen laver på fabrikken, det kunstneren skaber i sit atelier, og det videnskabsmanden og teknikeren frembringer. Det kan aldrig retmæssigt komme til at tilhøre noget som helst andet væsen, heller ikke ham der har frembragt det.

3. *Det er vor næste, vi skylder alt*

Men hvem er nu Guds organer til at modtage det, vi hver især frembringer eller skaber, og som altså er Guds ejendom? Det er hverken konger eller kejsere eller andre af mennesker opsatte institutioner, men derimod hvert eneste væsen, menneske eller dyr, plante eller mineral, der kommer under vor manifestations indflydelse. En hvilken som helst form for koncentreret liv, hvilket som helst levende væsen vi kommer til at opleve, er vor næste. Og vor næste skylder vi al skat, ja, alt hvad vi overhovedet kan udrette. Det er i virkeligheden en langt større skat, Kristus påbyder farisæernes udsendinge, end den af staten forlangte, den, de troede, de kunne have fået ham til at fornægte. Det almindelige skattesnyderi er i virkeligheden ingenting ved siden af den unddragelse af at betale skat til næsten, som er almengældende på jordmenneskets nuværende udviklingstrin. Denne unddragelse af skat til næsten er så udbredt, at det synes som en livsbetingelse, noget der er absolut nødvendigt for at eksistere, at man beslaglægger sine egne frembringelser og vurderer dem til den eller den pris og så og så stor fortjeneste i timen. Alle snyder altså alle i skat, det er blevet en livsbetingelse, en almengældende og selvfølgelig foreteelse, at man må leve for at

hytte sit eget skind.

4. *Det er ikke ved fanatisme, man arbejder med på udviklingen af fred og retfærdighed, men gennem logik*

Som menneskelivet er i øjeblikket, bliver der ikke megen tid eller råd til at leve for sin næste. Den der virkelig kun vil leve for sin næste i absolut forstand, vil blive plyndret og udnyttet rent bort set fra, at han vil blive betragtet som en særling eller en original, én der ikke er ved sin fulde forstand. Han ville havne på fattiggården eller socialhjælpsinstitutionerne, og derved ville muligheden for at være til gavn for helheden blive stærkt reduceret. Det er ikke ved fanatisme, man arbejder med på udviklingen af fred og retfærdighed, men gennem logik, gennem forståelse af, hvad der i den enkelte situation er det kærligste at gøre. Her er den bøn, Kristus har lært menneskene, af fundamental betydning: "Fader, ske ikke min, men din vilje". Gennem den indstilling af sin bevidsthed gjorde han altid det, der i den enkelte situation var til mest gavn for helheden, derfor kunne han også sige: "Hvad jeg gør, gør jeg ikke af mig selv, men Faderen gennem mig".

5. *Den nuværende kultur er stort set kun et profitjageri, en kamp om penge*

Som samfundsordningen nu er, tvinges forældre til at lade deres børn uddanne de evner og anlæg, der giver størst økonomisk udbytte. Livets største interesseobjekt bliver penge. Med penge mener man at kunne gardere sit liv, så man ikke bliver andres slave, men derimod kan købe andre til at være slave for sig. Tilværelsens hovedproblem bliver et pengespørgsmål, et spørgsmål om at holde sig selv økonomisk ovenpå og de andre nede. Hele den nuværende kultur er stort set kun et profitjageri, en kamp om penge. Og så indviklet er systemet, at selv en almindelig arbejdsmands såkaldte skattepligt til stat og kommune må afgøres af eksperter. Mange kan slet ikke finde ud af at udfylde deres skattemæssige selvangivelse, og hvis de skal sælge eller købe en ejendom, må dette også besørges ved hjælp af eksperter for at sikre sig mod at blive taget ved næsen og komme til at betale flere penge for tingen, end den er værd. At en kultur, der endnu er så bundet af jungleloven eller den stærkeres ret, bliver en ufredens verden, et "helvede", er naturligvis givet. Og denne ufred er altså baseret på et kosmisk skattesnyderi, der behersker al tilværelse i dag og ødelægger al glæde, fred og velvære. At Kristus råder til at give Gud, hvad Guds er, er således ikke en frase eller noget ganske overflødigt, thi det, i hver enkelt situation at gøre det, der er til gavn for helheden, er vejen til freden og "himmeriges rige".

6. *Længslen efter verdensfreden bliver stærkere og stærkere hos stadig flere mennesker, det er begyndelsen til verdens forenede stater*

Det er ikke så mærkeligt, at Kristus siger: "Mit rige er ikke af denne verden", for hans verden var den, hvor man hellere vil give end tage og hellere vil tjene end lade sig tjene. Men han siger også: "Himmeriges rige er inden i eder". Længslen efter verdensfreden bliver stærkere og stærkere hos stadig flere mennesker. Flere og flere kan ikke nænne at dræbe, de kan ikke nænne at gøre et andet menneske fortræd, det gør ondt i dem selv, hvis de ser andre lide. Alt det er begyndelsen til det "himmeriges rige" eller verdens forenede stater, der skal blive uden om os, når vi gennem tanker, følelser og handlinger sår det himmeriges rige, som er inden i os. Kristus har med sit liv sået den sæd, hvori alle jordens folkeslag skal velsignes, men det er ikke nok, at han har sået den, han er eksemplet til efterfølgelse. Han sagde også: "Tag dit kors og følg mig".

7. *Menneskeheden er i øjeblikket ved at opleve en verdenskulturs undergang og en ny verdenskulturs fødsel*

Man følger ikke Kristus ved at blive en religiøs eller politisk fanatiker, der vil fremtvinge revolution eller på anden måde pludseligt vil forsøge at skabe en bedre tilstand end den forhåndenværende. Det kan ikke ske hverken gennem mirakler eller diktatur. Menneskeheden er inde i en kolossal udviklingsproces og er i øjeblikket i færd med at opleve en verdenskulturs undergang og en ny verdenskulturs fødsel, og ligesom det har taget sin tid at udvikles fra plante til dyr og fra dyr til den nuværende jordmenneskelige tilstand, kan udviklingen frem mod verdensfreden eller "det rigtige menneskerige" heller ikke ske på én gang. Ganske vist er jordmenneskeheden nu inde i en forceret udvikling, hvis man skal se den i forhold til den tid, det har taget at nå fra det egentlige dyrerige frem til den nuværende junglementalitet hos jordmennesket. Men jordmenneskeheden må nødvendigvis gennem de faser eller udviklingsstadier, hvor den gør de erfaringer, uden hvilke en fredens verden aldrig kan blive en realitet.

8. *Dogmer og religiøs fanatisme kan ikke forvandle verden; kun logik baseret på de kosmiske love eller næstekærligheden vil kunne skabe verdensfreden*

Mange mennesker har nu nået det stadium i udviklingen, hvor de er ved at kunne blive et guddommeligt redskab i skabelsen af "en ny himmel og en ny jord", hvilket vil sige en ny mental livsindstilling og en deraf følgende ny handlemåde i hverdagen over for næsten. Det er åndsvidenskabens mission at være en inspirerende faktor for søgende mennesker i denne store forvandringsproces. Dogmer og religiøs fanatisme kan ikke forvandle verden, kun den logik, som er baseret på de kosmiske love eller næstekærligheden, vil lidt efter lidt kunne skabe verdensfreden gennem de enkelte menneskers livsudfoldelse. Uden denne ændring skal man absolut ikke regne med at få fred i verden. Krige og arbejdskrige, dyrtid, arbejdsløshed og lediggænger, armod, nød og elendighed, had og bitterhed vil endnu en tid være almengældende tradition i denne verden og delvis forhindre det virkelige menneskelige lys, den absolutte glæde, fred og velsignelse i at få indpas. Men jo mere det enkelte menneske forsøger "at give Gud, hvad Guds er", dvs. giver helheden sin skabeevne, livsglæde og kærlighed uden først og fremmest at tænke på, hvad man får for det, jo mere kommer han eller hun på bølgelængde med universets grundtone og vil opleve den store sandhed, som ligger bag verdensgenløserens ord: "Hvad jeg gør, gør jeg ikke af mig selv, men Faderen gennem mig".

*Fra et foredrag holdt på Martinus Institut søndag den 2. marts 1952.
Manuskript til foredraget bearbejdet af Mogens Møller. Bearbejdelse
godkendt af Martinus. Første gang bragt i Kosmos nr. 10/1972.*

Forslag til spørgsmål at reflektere over

1. Hvilken rolle spiller penge i vores tilværelse?
2. Hvilke fordele er der, om nogen, ved pengesystemet sammenlignet med andre økonomiske systemer, som f.eks. bytte- eller gaveøkonomi?
3. Hvad er formålet med et økonomisk system?
4. Hvem, om nogen, profiterer af det nuværende pengesystem?
5. Hvordan ville verden se ud, hvis der ikke var et pengesystem?
6. Hvad betyder det, når Jesus siger: "Vil du være fuldkommen, da gå bort, sælg, hvad du ejer, og giv det til fattige, så skal du have en Skat i Himmelen; og kom så og følg mig!"

TIRSDAG

The nature of consciousness

Præsentation: *Varighed ca. 30 min. Engelsk tale med danske undertekster.*

Den amerikanske neurokirurg Eben Alexander troede ikke på et liv efter døden – indtil han selv blev livstruende syg og lå i koma i syv dage. Da han, mod alle odds, vendte tilbage til livet, kunne han berette om en fuldstændig forbløffende nærdødsoplevelse. Alexander beretter om sin oplevelse og de indsigter han tog med tilbage fra opholdet i den åndelige verden.

Tekster fra Det Tredje Testamente

Hvis et menneske virkelig arbejder med at udrydde mørke tanker fra sit sind og beder om at få hjælp til at komme igennem sine vanskeligheder, vil det ikke alene komme til at mærke, at dets daglige tilværelse kommer til at føles lysere og bedre, men når den tid kommer, da vedkommende helt skal forlade sin fysiske organisme, vil denne proces blive som en skøn solnedgang fra den fysiske verden og en vidunderlig solopgang i den åndelige verden.

*Martinus: Gennem dødens port – sønnen og døden
Kosmos nr. 8, 2012*

SMÅBOG NR. 25 – Vejen til paradiset

Kapitel 24-27, 32, 39, 52, 56

24. KAPITEL

Væsenets forandrede tilværelse efter døden

Når væsenet efter døden er befriet for sit fysiske legeme, forandres naturligvis dets tilværelse eller livsoplevelse. Det kan således ikke mere direkte opleve eller skabe på det fysiske tilværelsesplan. Det er blevet befriet for at skulle jonglere med den tunge fysiske materie og organisme. Det skal nu kun manifestere sine tanker i den åndelige materie, der er tusinder af gange lettere end den fysiske og rent automatisk former sig efter væsenets vilje. Derfor bliver væsenets passage igennem den fysiske dødsproces i virkeligheden en passage fra et stort og meget tungt arbejdsfelt til et oplevelsesfelt, der i sig selv i forhold til det fysiske i en meget stor udstrækning må betragtes som et hvilefelt. Det behøver ikke her at forme sine tanker i ord for derved at gøre sig forståelig for medvæsenerne, idet tankerne allerede fremtræder for dem som synlige detaljer i den åndelige materie omkring væsenet, allerede inden det får formet dem i ord. Der findes derfor ikke sprogvanskeligheder på det åndelige tilværelsesplan, thi alle væsener, der befinder sig på samme udviklingsstadium, kan her forstå hverandres tanker eller tankeopbygninger. På dette plan opleves tankefunktionen som en ydre foreteelse omkring væsenet og kan ses af alle, der kan opfatte i det pågældende væsens bølgelængde. Væsenerne kan således ikke skjule deres karakter. Deres ærlighed eller uærlighed er her blottet for medvæsenerne. Det er derfor ikke ethvert væsen, der på det fysiske tilværelsesplan har en stor position, bliver æret og agtet som et "højt udviklet" væsen, hovedsageligt fordi det her hører til den såkaldte "overklasse" og har kunnet blænde sine medvæsener med sin rigdom og luksus og fremragende ordenstitler, luksuspalæ og tjenerskab med mere, der er virkelig stort. Disse fysiske luksusforeteelser tæller ikke på det åndelige plan,

idet der bag dem godt karaktermæssigt kan skjule sig en åndelig proletar. Og det er denne eventuelle side ved luksusmennesket, der er hjælpeløst blottet for medvæsenerne på det åndelige plan. Her kan den ikke tilsløres af fysisk luksus, guld og glimmer.

Men for at forstå den åndelige tilværelse efter døden må vi først se lidt på det levende væsens livsoplevelse i sin helhed. Dens udløsning opleves i sin inderste instans som tænkning. Denne er igen det samme som udformning og billeddannelse af tankens objekt. Denne billeddannelse foregår i sin første instans som tidligere nævnt i åndelig materie og udløses rent automatisk af individets åndelige struktur, ligesom væsenet igen gennem samme strukturs åndelige sansorganer oplever billeddannelsen. Det er denne åndelige tankeproces, der udgør væsenets primære livsoplevelse, og som forekommer i åndelig renkultur i de situationer, hvor væsenet er befriet for sin fysiske organisme og ikke skal befordre sin tankeopbygning i fysisk materie. Da denne åndelige livsoplevelse er begrænset til kun at kunne bygges op af lykke- og glædesbefordrende tankearter, bliver den åndelige tilværelse således absolut paradisisk for ethvert levende væsen hinsides dets fysiske død.

25. KAPITEL

Skærsild og paradís

Idet væsenernes eventuelle primitive tilbøjeligheder eller afsporinger på det åndelige plan er blottet for omgivelserne og således ikke kan skjules for medvæsenerne, vil overgangen til det åndelige plan for disse væsener være pinlig. Det er denne ubehagelige overgang til nævnte psykiske plan, der i mit hovedværk udtrykkes som "skærsilden". Hvis mennesket nærer had eller bitterhed imod et medvæsen, eller hvis det har samvittighedskvaler, og det dør eller udfries fra den fysiske tilværelse i denne sindstilstand, bliver denne ligeledes til en skærsildsoplevelse på det åndelige plan. Hele denne mørke tanketilstand fremtræder nu på det åndelige plan som en ydre tilstand. Og væsenet kan ikke komme på bølgelængde med andre tankearter end netop dem, der er af samme slags som dets egne. Det møder således her kun bitre og vrede væsener i samme sindstilstand som den, det selv befinder sig i. Og da det ikke mere har den fysiske organisme at kunne sanse igennem, kan det ikke se den fysiske himmel, det fysiske solskin, de smukke fysiske terræner, grønne skove og blomsterenge eller andre af de mange guddommelige goder, som naturen kan oplive den mørke sjæl med. Det befinder sig således her i en verden af mere eller mindre natsorte skygger. Her er der ikke anden ydre natur end den, dets egen og ligesindede væseners tankesfære kan skabe eller forestille sig. Og så længe bitterheden eller vreden dominerer, kan dets egen såvel som de ligesindede medvæseners forestillinger kun være gråt i gråt. Og de kan umuligt komme ud af denne triste bølgelængdetilstand, så længe de føler sig bitre og vrede på nogen eller noget. Men dette, at væsenerne således er blevet åndeligt isoleret fra alt mentalt lys, bringer dem hurtigst muligt til at føle sig ulykkelige. Og med denne følelse kommer automatisk ønsket om hjælp. I samme øjeblik denne følelse eller tankeart opstår i væsenets psyke, udgør den en bølgelængde, som skytsenglene kan komme i kontakt med og derved befri væsenet fra den nævnte mørke tanke eller fra hele dette mørke bevidsthedskompleks. Væsenet kan da komme ind i den bevidsthedstilstand eller livsoplevelsesform, der udgør det allerhøjeste af, hvad det kan begribe af idealtilværelse eller kulminerende livslykke. Det er denne epoke i kulminerende livslykke på det åndelige plan, der i Livets Bog udtrykkes under begrebet "paradiset". Absolut alle eksisterende levende væsener får en sådan paradisooplevelse på det åndelige plan i den fritagelse fra den fysiske tilværelse, de oplever, indtil de atter skal fødes på det materielle plan og have en

ny fysisk organisme. Men det er absolut ikke alle væsener, der kommer til at opleve skærsilden. Mennesker, der lever deres jordliv ud i kontakt med deres inderste opfattelse af livet og ikke befinder sig i nogen som helst tankemæssig konflikt med andre væsener eller sig selv, kommer ikke til at opleve skærsilden.

26. KAPITEL

Døden som en guddommelig befrielse fra alderdom, sygdom, sorg og lidelse

I kraft af væsenets alderdom kommer det til at opleve døden som en strålende guddommelig befrielse fra den fysiske organisme med dens affældighed og mere eller mindre uduelighed som fysisk livsoplevelsesredskab. For et væsen med en uhelbredelig sygdoms- og lidelsesbefængt organisme kommer døden eller befrielsen fra denne organisme ligeledes som en meget stor guddommelig velsignelse. Døden er også en stor guddommelig velsignelse for de væsener, hvis organisme er dødeligt læderet ved ulykkestilfælde. Denne befrielse vil i alle situationer være en total befrielse fra fysiske smerter. Det er rigtigt, at der mentalt set kan opstå lidt skærsildsproces for de væsener, der dør pludseligt ved ulykkestilfælde. Sådanne væseners bevidsthed er indstillet på fremtidsplaner og livsoplevelser på det fysiske plan, som de nu brat bliver afskåret fra at opleve. Dette kan naturligvis afføde skuffelser og sorg. Men også her bliver væsenerne hurtigt indstillet på at søge hjælp i deres ulykke, hvorved de straks kommer ind under skytsenglenes varetægt og bliver befriet fra alt det, der kan virke som fysisk mørke i deres bevidsthed. Herefter kan de så opleve det for deres opfattelsesevne fremtrædende paradiset.

27. KAPITEL

Det åndelige tilværelsesplan er en kulminerende lysverden for alt levende

Medens den fysiske verden udgør et tilværelsesplan, hvor væsenerne kan opleve virkningerne af deres fejltagelser, hvilke virkninger kulminerer i lidelse og smerte, er det åndelige plan derimod en diametral modsætning hertil. Dette plan er absolut kun beregnet til at være et tilværelsesplan, hvor væsenerne kan opleve virkningerne af deres højeste grad af fuldkommenhed. Det er derfor det absolutte glædens og lykkens tilværelsesplan. Det er en kulminerende lysverden for alt levende. Her kan ingen mørke skygger blande sig i væsenernes idealtilværelse. Her er der kun mentalt lys, lys og atter lys.

32. KAPITEL

Skærsilden er en forberedelsesepoke til oplevelsen af paradiset

Fundamentet for væsenets liv på det åndelige tilværelsesplan efter døden er således dets absolutte ønskedrøm eller længslen efter oplevelsen af det højeste, det kan forestille sig af en idealtilværelse. Og det er oplevelsen af denne idealtilværelse eller ønskedrøm, der udgør det levende væsens absolutte sande paradiset. Men før væsenet efter døden kan opleve denne idealtilværelse eller komme ind i dette paradiset og her opleve den synligt manifesteret, må det igennem dødsprocessen og den eventuelle skærsild. Som før nævnt er skærsilden kun en forberedelsesepoke, i hvilken de sanser, igennem hvilke væsenet oplever skuffelser, sorger, bekymringer, bitterhed, vrede og had, sættes ud af funktion. Væsenet kan herefter kun sanse lyse og glædelige tankearter. Det kan således ikke komme i mentale eller bevidsthedsmæssige kortslutninger med andre væseners tankearter eller væremåde, ligesom det også nu kun kan komme på bølgelængde med væsener i den samme tilstand eller det samme paradiset. Væsenets bevidsthedsmæssige bølgelængdeområde vil således ligge over alle bevidsthedsmæssige bølgelængdeområder, der kan skabe fjendskab, antipati, vrede, jalousi, misundelse, sorger, savn og skuffelser. Idet dets sanser i paradiset ikke kan registrere disse eller beslægtede tankearter, kan paradiset således kun

blive en kulminationsoplevelse af lykke og glæde i renkultur. I modsat fald ville det aldrig komme til at opleve noget paradys eller nogen ønsketilværelse i renkultur. Den åndelige verden ville være lige så præget af krig, ulykker og lidelser, sorger og bekymringer, som den fysiske. Vi må således forstå, at den åndelige verden udgør et bølgelængdeområde, der er ganske hævet over den fysiske verdens bølgelængdeområde. Den førstnævnte verdens bølgelængdeområde er kærlighedens og visdommens, medens den fysiske verdens bølgelængdeområde er hadets og vredens. Det bliver måske lettere at forstå, når man bliver fortrolig med, at den åndelige verden i virkeligheden er en elektrisk verden i renkultur, ja, er selve elektricitetens hjemstavn. Ifølge kosmiske analyser er elektriciteten hele universets livskraft, den er selve Guds ånd. Men i den åndelige verden, hvor denne ånd eller livskraft ikke skal gennemtrænge nogen fysisk materie og derfor her ikke kan benyttes af væsenet i de felter, det ikke har færdigudviklet, kan de mange kortslutninger i form af de førnævnte tankearter: fjendskab, antipati, vrede osv. umuligt finde sted. De udgør det dyriske bevidsthedsmateriale og bliver derfor mere og mere uegnet som bevidsthedsmateriale for det levende væsen, jo mere det vokser eller udvikler sig i human eller menneskelig retning. Det ufærdige menneske har således to bevidsthedsmæssige områder: det dyriske, som er dets medfødte arv fra dets tilstand som dyr i renkultur, og dets begyndende menneskelige område, som vokser eller udvikler sig igennem de mange kortslutninger, som opstår imellem disse to områder i dets psyke eller mentalitet. Da disse kortslutninger igen har indflydelse på væsenets fysiske væremåde, bringer de også undertiden denne i kortslutning med medvæsenernes væremåde og krigen opstår og forplanter sig imellem væsenerne. Og de ulykkelige skæbner med myrderi og lemlæstelse og de hermed forbundne sorger og bekymringer, der endog kan ende med selvmord, opstår. Det er væsenets evne til at skabe og opleve disse ulykkelige tilstande, det bliver befriet fra i skærsilden, ved at det pågældende sansesæt bliver sat ud af funktion. Derved er væsenet garanteret, at dets åndelige tilværelse imellem dets fysiske liv, dets paradys, bliver en hundrede procent mental lysoplevelse, en glædes- og lykketilstand, det som ufærdigt menneske umuligt kan opleve i renkultur på det fysiske tilværelsesplan. Med væsenets udfrielse af sin fysiske organisme og dets herefter følgende passage igennem skærsilden, hvor det som nævnt får en vis del af sit sanseområde sat ud af funktion, bliver dets livsoplevelses- og skabelseskapacitet betydeligt nedsat. Men det område af dets bevidsthed, det således i paradiset er befriet fra, er jo hele dets fysiske skæbneområde, hvor det havde adgang til at gøre fejl og derved komme i ulykke og modgang og blive belastet med de heraf følgende genvordigheder, bekymringer og lidelser. Væsenet er således blevet befriet fra hele sit ufærdige bevidsthedsfelt, som absolut kun kan gøres færdigt på det fysiske plan. Herefter rummer dets bevidsthed kun de felter, der er færdigudviklet til en sådan grad, at det igennem disse udelukkende kan opleve og skabe lys og glæde, såvel for andre som for sig selv.

39. KAPITEL

Kunstnernes paradys

Vi skal her give nogle enkelte eksempler på, hvad det betyder, når materien uden nogen ydre hjælpemidler eller redskaber automatisk former sig efter det levende væsens tankekoncentration, ønske og vilje, således som det sker på det åndelige tilværelsesplan. I kraft af denne guddommelige tilstand kan en arkitekt bygge lystslotte eller andre bygningsværker i stor stil og i lige så høj grad, som han netop ønsker det. Her er han ikke tynget af, at hans kunstneriske uddannelse og begavelse skal være en levevej. Her eksisterer ingen leveveje. Ingen skal på det

åndelige plan tjene penge eller arbejde for at opretholde det daglige liv. Her er livet en absolut ønsketilværelse for alle, og væsenerne manifesterer absolut kun, hvad de selv ønsker. Af omgivelserne og af medvæsenernes manifestationer kan de kun opleve ting, hvorved de vil glæde og fryde sig. Alt, hvad der ikke har denne virkning, er de afskåret fra at kunne komme på bølgelængde med grundet på den sansforvandling, de kom ud for i skærsildsepoken. Derfor kan der absolut ikke opstå noget som helst mørke her. Når en arkitekt vil skabe et bygningsværk på det åndelige plan, behøver han ikke at have de mange medarbejdere, håndværkere og arbejdsmænd for at kunne udføre sin plan, således som tilfældet er på det fysiske område. Ligeledes har han heller ikke nogen form for materialevanskeligheder, idet den åndelige substans, som i sig selv er umanifesteret til stede overalt, men som ved tankens kraft materialiserer og udformer sig alt efter de levende væseners ønsker og vilje, også gør sig gældende her. Arkitekten har således i sin magt at skaffe sig materiale nok for sine projekter, hvis han overhovedet ønsker at bygge dem op sten for sten og ikke tænker sig dem helt færdige med det samme uden nogen som helst tænkt forudgående opbygning, hvilket jo også står i hans magt. Her kan han altså skabe alle de ønskeprojekter, han eventuelt på grund af mange forskellige hindringer umuligt kunne opføre på det fysiske plan.

Med hensyn til andre kunstnere, vil de ligeledes ved deres blotte tankes kraft kunne skabe de mest glimrende landskaber, portrætter, fantasifigurer eller kunstværker i mange forskellige retninger. Kunstværkerne her adskiller sig fra kunstværkerne på det fysiske plan derved, at de fremtræder som "levende", alt eftersom deres ophav i større eller mindre grad har været i stand til at tænke sig dem og har kunnet besjæle dem med sit eget liv. Her vil en kunstnerisk fremstilling af et landskab i sin højeste og fuldkomneste form ikke fremtræde som et billede malet på lærred. Det vil derimod fremtræde i naturel tilstand med sin kilometervide udstrækning, med skove, søer, marker, himmel, hav og land, med byer, mennesker og dyr osv., alt efter den begavelse, ønske- og tankekoncentration som kunstneren har tilegnet sig igennem sin udvikling i sine fysiske jordliv. Medens et sådant kunstværk på det fysiske plan kun ville fremtræde som et i forhold hertil rent miniaturebillede, malet på lærred eller lignende, med ubevægelige detaljer, er det derimod på det åndelige plan en total opfyldelse af kunstnerens ønskedrøm, alt eftersom han har udviklet sig hen imod genialitetens stadium. Han kan således udstyre sit ovennævnte kunstværk med sin egen energi eller livskraft. På søen ville der svømme svaner. Hen over himlen ville der bevæge sig dejlige, hvide sommerskyer. Skoven ville genlyde af fuglestemmer og andre lyde, som hører hjemme her. Sommerbrisen ville mærkes i træernes kroner, og havets bølger ville rulle blidt ind imod en dejlig hvid strandbred, hvor mennesker ville tumle sig i de blågrønne dønninger. Og over det hele ville solen kaste sit altoplivende og varmende himmelske lys. Hele visionen ville fuldstændigt blive båret og opretholdt af kunstnerens tankebegavelse, koncentration, ønske og vilje. Kunstneren kan naturligvis også tænke sig et helt andet motiv inden for hans særlige begavelse, tænke- og skabeevne på det åndelige plan. Og da tænkningen her er det samme som direkte skabelse i materien, vil dette kunstværk tone frem som en ny strålende vision for ham selv og hans beundrende medvæsener på nævnte plan. Dette kunstværk kan være gengivelse af uvejr. Sorte skyer gennemtrængt af flammende lyn vil da dække himlen. Buldrende torden, akkompagneret af råb og skrig og andre lyde, som hører sig til i en sådan situation, høres gennem stormen. Med sin tankekoncentration og begavelse kan han også skabe de skønneste og mest strålende landskaber i morgen- og aftenrødens flammeskær, såvel som han kan skabe sølverne måneskinslandskaber og andre naturbilleder i funklende levende

visioner.

Hvis den samme geniale kunstners skabelse på det åndelige plan er figurer af mennesker og dyr, fremtræder disse ligeledes helt naturlige som "levende". Menneskefigurerne kan både tale, synge, le og græde, ligesom dyrefigurerne kan løbe, springe og brøle alt efter kunstnerens begavelse, ønske og vilje.

52. KAPITEL

Det humane eller menneskelige paradís

I det humane eller menneskelige paradís finder vi opfyldelsen, af alle de ønskedrømme, der går i retning af humanitet eller næstekærlighed. Mennesker med ønskedrømme om at hjælpe ulykkeligt stillede væsener kommer her på det åndelige plan til at opleve deres ønskedrømmes opfyldelse som skytsengle. Det er disse væsener, der kommer til at hjælpe væsenerne ud af skærsilden og ind i det for hver af dem bestemte paradís eller ønsketilværelse. Det er også væsener fra dette paradísområde, der er med til at befordre de fysiske væseners bønnehørelse og hjælp i deres skæbne, så godt det lader sig gøre fra det åndelige plan. De er til stede overalt og kan ofte ligefrem gribe realistisk ind i et fysisk væsens skæbne og på tilsyneladende mirakuløs måde hjælpe det over en alvorlig krise. Her i dette menneskelige paradísområde finder vi også det tidligere omtalte kunstnernes paradís, ligesom der naturligvis også her forekommer et paradís for videnskabens udøvere, hvor de kan få deres former for ønskedrømme opfyldt. Der er således et lysende paradís for absolut alle eksisterende levende væsener.

56. KAPITEL

Livets vej eller vejen til paradiset

Vi er hermed nået til vejs ende med dette vort lille kortfattede overblik over livets vej eller vejen til paradiset. Vi har igennem nævnte overblik fået en lille indsigt i, hvorledes væsenerne nødvendigvis en tid må leve i to verdener, den åndelige verden, som er den primære og hjemstedet for alle levende væseners livsoplevelse og skabelse, og den fysiske verden som en livsvigtig tilbygget sfære, hvis materie er materialet for Guds skabelse af de levende væseners omdannelse til at blive ham selv lig. Uden denne materie ville al skabelse af bevidsthed, som vi har set, være en umulighed. Det er derfor en livsbetingelse for de levende væsener for en tid at inkarnere i denne materie, for her, som vi også før har påpeget, at kunne opleve, hvordan deres væremåde skal være, og hvordan den ikke skal være, for at de derigennem kan blive dygtiggjorte i oplevelsen og praktiseringen af dette: at være ét med Gud. Reinkarnationen eller væsenernes lange række af fysiske jordliv bliver derfor her synlig som Guddommens store og brede landevej frem til hans eget strålende og evige paradís på alvisdommens, alkærlighedens og almagtens højeste tinder. Her i dette altoverstrålende højeste paradís er vi ved endemålet for alt livs bevægelse imod lysets tinder eller den evige Fader. Der findes ikke noget som helst levende væsen i det fysiske verdensalt, som ikke er på denne vej, der fører til dette alle væseners guddommelige hjemsted. Denne livets vej er umådelig lang, men vi har set, at der er sørget godt for den trætte vandrer, der skal passere den. Her forekommer mange herberger, som er anlagt i samme glædens og lykkens stil som Faderhjemmet eller Guds eget paradís, der er målet for alle rejsende, der passerer denne guddommelige vej. Her kan den betrængte vandrende gudesøn overnatte, hvile ud og nyde hele den faderlige kærligheds livsvarme og velvære. Her kan han få udskiftet sit slidte og affældige fysiske "befordringsmiddel", ja, få helt nyt rejseudstyr, så han frisk og med nyt livsmod atter kan begive sig ud på en ny etape til det næste herberg og således fortsættende fra herberg til herberg på den lange rejse mod livseventyrets store åbenbaring eller løsningen på livsmysteriet eller verdensaltets gåde. De fysiske

jordliv er det levende væsens vandringsetaper imellem herbergerne. Disse er igen det samme som det levende væsens åndelige tilværelse eller ophold i paradiset imellem dets fysiske jordliv. Vi har allerede set, hvad disse paradiser betyder for det levende væsen. Det får her lov til for en lille tid at afkaste rejseballastens tunge, mentale byrder, sorger og bekymringer, lidelser og besværligheder og bliver iklædt sin himmelske fyrstedragt: fredens, glædens og lykkens lysglorie samtidigt med, at det her får lov til at leve i sin foreløbige allerhøjeste ønsketilværelses opfyldelse. Og efter således at have dvælet i Faderens kærlighed og blevet gennemstrømmet af nyt livsmod og fået nye guddommelige kræfter, ny fysisk organisme eller befordringsmiddel kan den evige gudesøn atter begive sig på rejse i den fysiske verden og tilbagelægge etappen til det næste herbergs faderlige velsignelse. Og således fortsætter han videre og videre ad den lange kosmiske livsvej frem til sit endelige, altoverstrålende himmelske hjem hos sin evige Fader og havner i dennes direkte velsignelse og kærtegn. Det er denne Guddommens modtagelse af sin hjemvendte søn, vi kender under begrebet: den store fødsel.

Forslag til spørgsmål at reflektere over

1. Hvad betyder vores opfattelse af døden for vores daglige liv?
2. Hvilke erfaringer har vi, som bekræfter eksistensen af en åndelig verden?
3. Hvilke ligheder og forskelle er der på livet i den fysiske og åndelige verden?
4. Hvad taler for, eller imod, Martinus beskrivelse af opholdet i den åndelige verden, i den beskrivelse Eben Alexander giver af sin nærdødsoplevelse?
5. Hvordan forbereder vi os på døden?
6. Hvis livet i den åndelige verden er så skønt, som Alexander og Martinus beskriver, hvad skal vi så med den fysiske tilværelse?

ONSDAG

The beauty in truth

Præsentation: Varighed ca. 30 min. Engelsk tale med svenske undertekster.

Dokumentarfilm om den første afroamerikanske forfatter, som modtog den prestigefyldte Pulitzerpris for sin roman "Farven lilla". Filmen beretter om Alice Walkers stærke retfærdighedssans og hendes fokus på sorte kvinders kamp mod racisme, sexismen og voldelige forhold. Derudover hører vi om hendes frisind på det seksuelle område.

Tekster fra Det Tredje Testamente

Er det ikke den geniale, intellektuelle og kunstneriske indsigt og skabevne, der hæver det jordiske menneske op over dyrets niveau? –

Martinus: Livets Bog 5, stk. 1827

SMÅBOG NR. 13 – Juleevangeliet *Kapitel 21-25*

21. KAPITEL

Verdens største kunstværker er ikke blevet til ved hankøns- eller hunkøns-mentalitet eller ved selvopholdelsesdrift, men ved kristusmentalitet

Hvad er det da, der bevirker, at jordmennesket er noget mere end et pattedyr? – Det er alle de manifestationsarter, der ikke er nødvendige for eller har noget at gøre med opretholdelsen af ægteskabet, forplantningen eller parringsakten. Det er så at sige alle de manifestationer, et menneske af hjertet har lyst til at udføre, ikke fordi de er en betingelse i selvopholdelsesdriften eller i kampen om det daglige brød, og ikke fordi de eventuelt giver mange penge, men udelukkende fordi det er en guddommelig nydelse at beskæftige sig med disse særlige manifestationer for disses egen skyld. At udføre en særlig bestemt manifestationsart eller et særligt stykke arbejde, blot fordi der ligger en glæde og inspiration i at udføre selve arbejdet, er en helt ny mentalitet. Det er tilstedeværelsen af denne mentale tilstand, der udgør de begyndende symptomer på, at væsenet er et "kristusbarn". Det er nemlig de begyndende talenter for manifestation af "himmeriges rige". Det er begyndelsen til den verden, i hvilken der ikke skal være "gråd og tænders gnidsel". Det er det begyndende fundament for den "fred" og "velbehagelighed" for jordmennesket, juleevangeliet forjætter. Det er nemlig produkterne af denne store glæde og inspiration, der blandt andet fylder alverdens museer eller offentlige kunstsamlinger med de såkaldte ubetalelige "kunstskatte". Rummer disse store for almenheden tilgængelige kunstsamlinger ikke geniale manifestationer, ja, indtil overjordisk skønne produkter af verdens største genier, frigivet til skue, glæde og inspiration for offentligheden eller alle samfundets enkelte individer? – Er der ikke forskel på et sådant museum og et forretningsmæssigt stormagasin? – I museet ser vi et stort gennemprøvet og censureret område af det ypperste, jordmennesket har kunnet frembringe, ganske uden hensyn til økonomisk vinding, ære eller berømmelse. Ja, har historien ikke netop eksempler på, hvorledes enkelte kunstnere eller genier lige frem har sultet, lidt nød og savn på alle det daglige livs områder og givet afkald på højt betalt lønarbejde, været til latter, hån og spot, kritik og

forfølgelse, endog fra familie og nærmeste venner, blot for at efterkomme deres genis stærkeste krav, begær eller drift og derved fuldført deres geniale mesterværker uden nogen som helst materiel vinding. Tænk, hvis disse store kunstens eller skabeevnens repræsentanter hellere havde valgt et arbejde, der kunne have givet dem store økonomiske indtægter i stedet for deres kunst, hvor fattig ville verden så ikke i dag have været på virkelig store geniale mesterværker. Men disse store genier valgte at skabe kunst hellere end at skabe formue. De følte, at det var deres mission at skabe skønne ting, ganske uanset hvad det så end måtte koste dem selv af savn og tårer. Og deres geni fremtryllede kunstens største åbenbaringer, mesterværker, der i dag måtte betales med millioner af kroner, dollars eller sterling, hvis de ikke allerede var blevet staternes og dermed hele menneskehedens ejendom og derfor ikke mere kan købes eller omsættes i salgsværdi.

Museerne rundt om i verden rummer altså jordens største rigdomme i form af genialværker eller udtryk for jordmenneskets allerhøjeste kunnen, ja, endog som nævnt igennem sult, savn og tårer. Disse mesterværker er ikke frembragt af deres ophav på grundlag af forud modtagne tilbud om så og så stort et beløb i timen, om dagen eller om ugen. De er kun frembragt, fordi deres ophav har følt, at de skulle frembringes, og de har haft glæde nok i, at det virkelig trods alt lykkedes at få dem frembragt.

At andre mennesker, geniale forretningsmænd senere har tjent store formuer på disse mestres frembringelser og levet højt på disse geniale kunstprodukter, inden disse blev offentlig ejendom og dermed tilgængelig for almenheden, forandrer jo ikke de omstændigheder, under hvilke de er frembragt, og som afslører deres ophav eller skabere som "kristusvæsener" på dette særlige skaberfelt. Disse frembringelser har i mange af disse væseners liv skabt både "getsemane" og "korsfæstelse" for så senere, efterhånden som flokken blev udviklet til at vurdere og forstå deres frembringelser eller geniale manifestationer, at hæve dem til skyerne, og igennem hvilken anerkendelse de da fik en art "opstandelse". At det er "kristusprincippet", vi her har for os i disse væsener, er således ikke til at komme udenom.

22. KAPITEL

Forskellen på stormagasin og kunstmuseum

Hvor helt anderledes er det ikke med hensyn til produkterne i et stormagasin eller handelshus? – Her forevises også mange vidunderlige, ja endog geniale ting. Men disse er endnu ikke frigivet til offentligt eje eller udstillet for blot at være til gratis beskuelse for almenheden. De er endnu bastet og bundet eller monopoliserede som midler, ved hvilke smarte forretningsmatadorer og aktionærer dagligt kan forøge deres formue uden selv at udføre noget nævneværdigt arbejde og således i høj grad leve på frembringernes eller skabernes bekostning. Hvad med alle de øvrige produkter i et sådant stormagasin, tjener de ikke det samme formål? – Og hvem er de, der fremstiller alle disse produkter? – Er det væsener, der laver dem udelukkende kun i glæden over netop at lave disse uden hensyn til økonomi eller vinding? – Nej, dette vil i al fald kun høre til undtagelserne. Det almengældende er derimod, at de er lavede af betalte arbejdere, der tvungne af omstændighederne ved deres ubemidlede tilstand fra fødslen af var prædestinerede til at sælge deres arbejdskraft så og så mange timer daglig af deres liv for at bjærge lige akkurat de timer af det samme liv, de nødvendigvis skal bruge til at sove i og til at besørge artens beståen eller deres erotiske krav. At det af disse væsener manifesterede arbejde ikke er udført på grundlag af glæden over netop at udføre det for arbejdets egen skyld, ligegyldigt hvad det så end måtte koste, ligegyldigt om man fik betaling derfor

eller ikke, er en selvfølge. Det almengældende er jo det, at det udelukkende er udført som betalt arbejde. Men betalt arbejde er jo det samme som betalt liv, og betalt liv er igen det samme som slaveri. Stormagasinerne og andre forretningshuse og butikslokaler adskiller sig altså fra museerne derved, at mens disse sidste er udstillingslokaler for geniale produkter, uselvsk fremstillede og skænket af deres ophav, mere af glæde over frembringelsen i sig selv og over den glæde og inspiration, de kan være for andre, end i forventningen om materiel vinding, er stormagasinerne og de øvrige forretningshuse derimod udstillingslokaler for produkter, der er frembragt af "slaver" eller væsener, der nødtvungent har måttet sælge så og så mange timer daglig af deres liv for at bjærge de øvrige timer af deres liv i døgnnet. Denne frembringelse eller disse produkter har igen for forretningshusenes eller stormagasinerne indehavere udelukkende kun det formål, at være et som brugsgenstande camoufleret betalingsmiddel eller valuta, ved hvilken de kan tilegne sig eller købe udnyttelsen af endnu flere timer, dage eller måneder af andre væseners liv. Hvad mener man om i et sådant stormagasin at købe en vare, hvis udsalgspris eventuelt udgør mindst det dobbelte af fremstillingsprisen, alt indbefattet? – Betaler man ikke her en sum penge, som man ikke får noget som helst for? – Og betyder det ikke så eller så mange dages eller måneders arbejde hos en eller anden arbejdsgiver for den ubemidlede køber?

I sandhed, der er forskel på et forretningsmæssigt stormagasin og et museum. Forretningshuset eksisterer i kraft af køb og salg af jordmenneskers liv, hvilket i tilsvarende grad i princip vil sige "slaveri". Museet derimod eksisterer i kraft af store mestres uselvsk frembragte, geniale kunstværker, i hvis betagende inspirationskraft og oplivende intellektuelle stråleglans det søger at indhulle og kærtegne alle sine besøgende. Står vi ikke her ved disse to slags varehuse eller magasiner ved portene til to verdener? – Er ikke indgangen til forretningshuset eller stormagasinet porten ind til koncentrationen af den verden, hvor livet er pantsat som betaling for de timer, man nødvendigvis må have til at sove i og befordre artens eller slægtens forplantning og videreførelse, og hvor man derfor "i sit ansigts sved må æde sit brød". Derfor er spørgsmålet her ikke, hvilket arbejde man helst vil udføre, men derimod hvilket arbejde, der giver flest penge eller størst økonomisk vinding, idet den her tilegnede valuta udgør det halmstrå, som alle økonomisk slavelænkede jordmennesker med begærlighed griber efter i den tro, at de med dette kan hæve sig op af det materielle fangenskab og købe sig deres sjæles tabte frihed tilbage. Og på denne overtro er stormagasinet eller forretningsverdenen baseret. Og jo flottere rustfri stålsøjler, spejlglassdøre og marmorfacader de brillerer med, desto vældigere bekræfter og udtrykker de denne overtros triumf. Men ligesom en druknende ikke kan redde sig ved et halmstrå, således kan heller intet som helst væsen købe sig virkelig sjælefrihed med valuta, kroner, sterling eller dollars. Rigdommen er ligeså stor en materiel fængsling af sjælen som fattigdommen. Fortalte verdensgenløseren ikke sine disciple, at "det var ligeså umuligt for den rige mand at komme i himlen som for en kamel at gå igennem et nåleøje"? – Nej, forretningsverdenens store paladser, magasiner og bankhuse repræsenterer ikke vejen frem til juleevangeliets store og varige "fred på jorden" og den heraf følgende "velbehagelighed for menneskene".

23. KAPITEL

De kunstneriske mesterværker er "kærtegn"

I de store museer, biblioteker og andre for almenheden tilgængelige intellektuelle centre får man derimod adgang til at se nogle af verdens største og skønneste intellektuelle frembringelser, hvormed man kan berige sin ånd, blive stimuleret,

besjælet med inderlig længsel efter at kunne nå op til en sådan fuldkommenhed i skabelse som den, der stråler fra galleriernes vægge, reoler og montrere. Er alle disse geniale kunstneriske frembringelser, det være sig i bøger, billeder eller skulptur ikke én eneste stor samling “kærtegn”? – Er de ikke netop beregnede på at skulle live op, forskønne og forherlige de vægge, de sale, de gallerier og øvrige omgivelser, de kommer til at befinde sig i? – De er dog ikke fremstillede for at gøre deres omgivelser stygge, mørke og triste. Men når de således skal live op, forskønne tilværelsen og omgivelserne for beskueren, er de jo i allerhøjeste grad en “kærtegnen” af denne beskuer. Og da de nævnte kunstneriske frembringelser, navnlig hvad billed- og skulpturværkerne angår, forlængst er ophørt med at være et middel, ved hvilket man kan gøre andre væseners levetimer til “slaveri”, og således udelukkende er hundrede procents “kærtegn”, er de jo den absolutte hundrede procents “næstekærlighed”, der her varmen og livgivende stråler os i møde fra museets store ovenlyssale. Her ser vi produkter, der er skabt af deres ophav udelukkende i glæden over at skabe noget, der kan varme og lyse op i menneskesindet uafhængigt af, hvad det så end kostede af sult eller korsfæstelse, og uden noget som helst henblik på økonomisk berigelse. Hvem har en større kærlighed end den, der ofrer sit liv udelukkende for at kunne være med til at gøre andres liv lykkeligt? – Når geniet eller mesteren således trods sult, nød og elendighed, hån og spot og uden udsigt til nogen økonomisk vinding, blot fordi det betyder livet for ham at få sin frembringelse så fuldkommen som muligt, og denne frembringelse er en foreteelse, der vil blive ved med at “kærtegne” beskueren, fylde hans mentalitet med beundring, inspiration og længsel efter selv at nå fuldkommenheden, kan man ikke komme uden om, at kunstproduktets eller mesterværkets skaber dog har elsket eller gjort mere for denne beskuer, end han har gjort for sig selv. Selv trodsede han alle besværlighederne for at skabe sin manifestation sådan, at den netop kunne blive et permanent “kærtegn” for beskueren. I sandhed, er det ikke “næstekærlighed”?

24. KAPITEL

Når jordmenneskene lænker hverandre i legaliseret livsrøveri

Vi er her igennem beskrivelsen af stormagasinet og museet blevet vidne til to verdener. Stormagasinet eller forretningshuset var udelukkende kun et centrum for køb og salg af liv. Dets elegante udstyr, dets marmorfacader, sølvskinnende stålsøjler, dets neonillumination og blændende lyseffekter m.m. er kun en forgyldt ramme om dette “køb og salg” af liv eller timer af liv, camoufleret og omdannet til brugsgenstande. Disse brugsgenstande er alle foreteelser, der har kostet så og så mange arbejdere så og så mange timer af deres liv. Disse omdannede livstimer falbydes nu igen til publikum for det eller det pengebeløb. Penge er jo endnu jordmenneskehedens egen målestok for livstimer. Da alt liv i et stormagasin således udmåles i penge, vil penge ligeså udelukkende være det samme som så eller så mange livstimer. I form af brugsgenstande sælger stormagasinet eller forretningen livstimer og får i form af penge livstimer tilbage som betaling. Man køber altså livstimer for livstimer. Og dette princip er i sig selv guddommeligt, thi det udtrykker jo det sande forretningsprincip. Den samme værdi for samme værdi. Det er dette princip, hele universet er baseret på. Ethvert levende væsen må således give sit liv for at få sit liv. Det er nævnte princip eller den samme lov, der betinger, at “man skal elske sin næste som sig selv”. Men jordmennesket, repræsenteret igennem stormagasinet, kender intet til denne det sande forretningsprincips guddommelighed. Det køber og sælger livstimer og giver således nok livstimer for livstimer, men absolut kun på den betingelse, at det får flere livstimer tilbage, end det giver. En brugsgenstand, der eventuelt har kostet fem livstimer, sælges ikke for fem livstimer, men derimod allerhelst til

mindst det dobbelte. Ja, man vil måske ikke engang blandt sagkundskaben kalde en sådan handel for en "god forretning".

Men hvorfor skal fem livstimer koste mere end fem livstimer? – Jo, for derved kan man nemlig leve højt på andre medvæseners liv. Desto flere livstimer man på denne måde i form af legaliseret handel eller forretning kan frarøve eller fratvinge sine medvæsener, desto vældigere kan man selv blive fri for at opfylde betingelsen for sin egen eksistens eller opfyldelsen af loven for livet. Man vil således i en tilsvarende grad blive fri for at betale sine egne livstimer med tilsvarende livstimer.

Og jordmenneskeheden har endog legaliseret dette camouflerede livsrøveri og gjort det til det bærende fundament for sin tilværelse, ligesom den moderne opdragelse og skolegang der ved i en overordentlig stor udstrækning er baseret på at gøre individerne til genier eller eksperter i dette fag for derved i det mindste at give dem evne til at beskytte deres egne livstimer overfor livsrøveriet og det hermed forbundne "slaveri". Hvis man ikke netop er geniale eksperter her, bliver ens egne livstimer jo røvet af andre. Og det er derfor ikke vanskeligt at se, at jordmenneskehedens livsførelse netop kulminerer i at overtræde selve livets højeste lov, den der fordrer "én livstimer for én livstimer" eller "samme værdi for samme værdi" og ikke mere værdi for mindre værdi. Men når den absolutte betingelse for livets fuldkomne eksistens slet ikke opfyldes, idet væsenerne bevidst udvikler sig til at blive genier i at kunne camouflere den daglige tilværelse således, at de endog legalt kan modtage mere værdi for en mindre værdi og derved tilegne sig livstimer, de slet ikke yder nogen som helst livstimer for igen, måtte dette jo nødvendigvis føre dertil, at nogle væsener i tilværelsen slet ikke får deres egne livstimer, idet de er beslaglagt af andre væsener, ja endog undertiden inden de er født. Og disse andre væsener kan derved ikke alene besidde deres egne livstimer uden at yde noget som helst til gengæld, men lever også højt på de fra medvæsenerne tilranede livstimer. Det bliver derfor selvfølgelig, at jordmenneskeheden under disse omstændigheder umuligt kan opleve det absolut fuldkomne liv. Det er da også derfor således i dag, at alle er tvungne af alle til at koncentrere sig om, hvordan de bedst skal kunne beskytte sig imod dette overhåndtagende livsrøveri. Alle er således mere eller mindre tvungne til at gøre sig til eksperter i "livsrøveriet".

Men jo mere man tror at kunne beskytte sit liv i kraft af denne udvikling, desto vældigere kommer verden, hvilket her vil sige: jordmenneskehedens virkelige normale oplevelse af livet, af lave. Dette giver sig så igen udslag i krige af enhver art, såsom: krige mellem nationer, krige mellem arbejdere og arbejdsgivere, krige imellem religiøse sekter, krige mellem politiske bevægelser, krige mand og mand imellem. I sandhed, der trængtes virkelig til et "juleevangelium" eller en lysets åbenbaring eller et væsen, der kunne demonstrere for jordmenneskene, at "det er saligt at give hellere end at tage", og at man skal "vende højre kind til, når man bliver slået på den venstre", ligesom man ved at give sit liv for andre kommer til at eje det. Det gælder således slet ikke om at forlange to eller flere livstimer for én, idet man i virkeligheden slet ikke er kommet til verden for at lade sig tjene, men for at tjene, og i særdeleshed da man netop udelukkende kun kan tjene jordmenneskeheden, medvæsenerne og verden ved "at tjene" og ikke ved "at lade sig tjene" eller ved på anden måde at gøre sig til snyltere eller skadelige abnormiteter og dermed være en hindring i den guddommelige skabelse eller manifestation af verdensfreden.

25. KAPITEL

“Himmeriges rige” eller den virkelige verdensfred er ikke en verden hvilende på kapløbet om røveri af medvæsenernes livstimer

Stormagasinet er altså blomsten på den verden eller mentale sfære, i hvilken man “hellere tager end giver” og derved hæmmer sin fulde totale åndsfrihed. Jordmennesket er blevet en mental slave, en pengenes fange, hvad enten det er som lazaron eller krøsus. Der er ingen af disse to former for fremtræden, der opfylder betingelserne for verdensfreden. Og denne vil da også være umulig, så længe disse to manifestationsformer er almengældende. “Himmeriges rige” eller den virkelige verdensfred er ikke en verden af hverken legale eller illegale slaver eller slaveejere. Det er ikke en verden af individer med herrefolktendenser. Det er ikke et rige eller en sfære baseret på kapløbet om røveri af medvæsenernes livstimer. Det kan udelukkende kun være en verden, hvor alle elsker alle, eller hvert individ elsker sin næste som sig selv. Juleevangeliet er således ikke et skønt postulat, men er derimod jordmenneskehedens kommende allerhøjeste videnskab. Og det er denne videnskab, der stråler ud fra alt, hvad der åbenbarer sig som virkelig genial kunst og skaber atmosfære i de store kunstmuseers mægtige haller, sender sin verdenforskønnende atmosfære ud fra disses vægge, reoler og montrer. Her er det også omdannede livstimer, vi ser, men de er ikke mere betalingsmidler i det mentale og legemlige slaveris økonomi. Nu er de nået frem til at blive det, de – bevidst eller ubevidst af deres ophav – oprindeligt er bestemt til, nemlig, at kærtegne enhver beskuer og kaste et himmelsk eller overjordisk inspirerende lys dybt ned i hans sjæl og dermed give ham fornemmelsen af en højere verdens eksistens end den på køb og salg af livstimer baserede slave- og herrefolketilværelse, vi hidtil har opfattet som kultur og civilisation. Staternes store kunstmuseer er således det begyndende resultat af det “rigtige menneskeriges” indtog i den jordiske sfære. Alt, hvad der udgør virkelig genial kunst kan udelukkende være en kulmination af videnskab, ligesom virkelig videnskab i sig selv kun kan manifesteres som genial kunst. Disse to faktorer danner således tilsammen en enhed, der udelukkende kun kan eksistere som et virkeligt kærtegn, hvilket vil sige, at samme enhed udelukkende er til glæde og velsignelse for beskueren. En kunst, der i sin struktur ikke repræsenterer den højeste videnskab på sit felt, er ikke kunst, ligesom en videnskab, der ikke er kunst ikke er nogen virkelig videnskab.

Forslag til spørgsmål at reflektere over

1. Hvad betyder lidelseserfaringer for kunsten?
2. Hvilken betydning har det for et kunstværk, om nogen, hvorvidt kunstneren er mand eller kvinde?
3. Hvad er formålet med kunsten?
4. Hvad er kilden til den kunstneriske kreativitet?
5. Har vi eksempler på kunstværker som har haft personlig betydning for os?
6. Hvilken sammenhæng er der mellem kunstnerens liv og værk?

TORSDAG

Fremtidens statistik

Præsentation: *Varighed ca. 30 min. Engelsk tale med svenske undertekster.*

Uddrag af video med den svenske medicinske professor og statistiker Hans Rosling, som viser interessante – og i nogle tilfælde overraskende – tal om udviklingen i de forskellige dele af verden med hensyn til fødselsrater, befolkningstal, sundhedstilstand, undervisning, levestandard, indkomstfordeling og energiforbrug etc.

Tekster fra Det Tredje Testamente

Jordmenneskesamfundet udgør en kosmisk realitet, der befinder sig under udvikling.

Martinus: Livets Bog 1, stk. 117

SMÅBOG NR. 7 – Den længst levende afgud *Kapitel 7-9*

7. KAPITEL

En sammenligning mellem jordens skabelse eller tilblivelse og jordmenneskehedens tilblivelse

Tror man ikke, det er noget i retning af et slutresultat, at jordkloden nu er forsynet med ressourcer nok, lys- og varmekilder nok til ikke alene et langt større antal end det, de nulevende jordmennesker udgør, men også til myriader af endnu ufødte kommende generationer? – Tror man, at jorden altid har haft sådanne glimrende betingelser eller muligheder for jordmenneskeligt liv? – Var der ikke engang, da den endnu ikke var nær så rolig i sit indre? – Tror man ikke, den for at nå en sådan fuldkommenhed har måttet passere mindre fuldkomne trin, hvor jordskælv var en daglig foreteelse over hele klodelegemet, ligesom glødende, sydende, boblende og kogende lavamasser vældede frem såvel på havbunden som på kontinenternes overflade og derved afstedkom vældige oversvømmelser af eller forskydninger i oceanernes og kontinenternes kystlinjer. Ja, var det hele ikke endnu af en så liden fasthed, at kontinenterne eller de mere faste dele af jordoverfladen endnu ligefrem sejlede på mindre faste dele af de smeltede, men endnu ikke afkølede materiers eksplosive dyndmasser? – Fik kontinenterne ikke af og til overbalance, blev revet i stumper og stykker, sank i dybet for at trykke andre og endnu lettere materiemasser op til overfladen? – Ja, er det ikke således, at vore kontinenters kystlinjer, dyre og planteliv såvel som geologiske foretelser for visse udstrækningers vedkommende er af en sådan natur, at de ligefrem endnu leder tanken hen på dette, at de pågældende kontinenter er identiske med brudstykker af et hele, der ved fortidige vældige katastrofer er revnet og delene gledet længere og længere bort fra hverandre, er blevet til de øer og fastlande eller verdensdele, der i dag karakteriserer verdenskortet? – Går der ikke den dag i dag fabler om kontinenter, der er sunket i havet, og kystlinjer der er forandrede? – Tror man verdenskortet eller rettere klodeoverfladen ser ud i dag, som den så ud for millioner af år siden?

Nej, klodelegemet har ikke altid været af en så stiltfærdig natur, som det er i dag. Nu vil man måske indvende, at jorden i denne sin voldsomme uroperiode ikke husede mennesker. Nej, det er ganske rigtigt. Men dette viser jo netop, at

der er logik i skabelsesprocessen og styrker vor påstand om, at denne periode ikke var et slutresultat, men et ufærdigt stadium i forhold til, hvad klodeoverfladen udgør i dag. Hvis man nu tænker sig, at mennesker fra en anden klode, men på jordmenneskenes nuværende mentale trin, havde kunnet iagttage denne jordens ufærdige og voldsomme periode, ville de så ikke have bedømt denne for at være et slutresultat? – Tror man ikke, de ville have haft svært ved at tro, at samme klode engang skulle blive en fuldkommen bolig for væsener i kød og blod? Tror man ikke, de ville have gjort sig skyldige i den samme misforståelse eller illusion, som jordmenneskene af i dag gør sig skyldige i med hensyn til deres skæbnetilstand? – Ville de ikke have påberåbt sig, at jorden med sine svømmende og kæntrende kontinenter, sine voldsomme oversvømmelser, sin revnende og skælvende overflade måtte være kaos, måtte være et tilfældighedens sammensurium, ud af hvilket der aldrig nogen sinde ville åbenbare sig den logiske plan, vi i dag ser som en urokkelig kendsgerning?

Men er det anderledes med jordmenneskenes skæbnetilstand af i dag? – Finder vi ikke her den samme voldsomme uro, den samme kæntring af kontinenter, de samme eksplosioner, den samme slåen revner, den samme forandring af kystlinjer osv. ? – Hvad er jordmenneskets skuffelser? – Er det ikke virkningerne, flodbølgen, fremkommet ved mentale kontinenter, der er sunket i dybet, forhåbninger der brast? – Hvad er lemlæstelserne, sygdommene og lidelserne? – Er det ikke mentale såvel som legemlige kontinenter eller bevidsthedsoverflader, der har slået revner? – Hvad er hidsighedsanfald, vredesudbrud og hævnakter? – Er det ikke de glødende materiers voldsomme eksplosioner, støj og larm? – Og hvad er individets tilslutning til nye ideer og forkastelse af gamle udlevede traditioner? – Er det ikke dets mentalitets kystlinjers forandring? – En kortlægning af jordmenneskets mentalitet af i dag vil lige så umuligt som en kortlægning af jordklodeoverfladen af i dag kunne udgøre nøjagtig den samme som den, der var gældende for hver især i en længst forsvunden fortid. Men hvorfor skulle det “kaos”, som den jordmenneskelige skæbnetilstand af i dag udviser, være udtryk for en mindre logisk plan eller fuldkommenhed i den store skabelsesproces end det kaos, jordens fortid har udvist? Må man ikke finde enhver gådes løsning i alle de med gåden eksisterende analoge tilfælde? – Vil man udrede menneskets skæbnedannelse, må man naturligvis undersøge alt, hvad vi kender af fortilfælde af lignende situationer. Hvor skal man ellers finde løsningen? – Enhver løsning, der ikke er analog med nævnte fortilfælde, er ingen løsning, men ren fantasi, blind opdigt, idet den jo ikke kan begrundes med noget som helst. Menneskets skæbnedannelse er ligesom alt andet i tilværelsen et led i eller et produkt af den store forvandlingsproces. Vi må derfor lære denne forvandlingsproces at kende. Vi må studere dens metoder og de stadier, dens resultater gennemgår eller udviser fra deres begyndelse til det færdige slutresultat er nået. Og et sådant studium vil netop altid vise dette tilsyneladende kaotiske stadium eller smeltedigelagtige forhold, hvor kræfterne efterhånden udlignes og tilpasses til at udgøre den indbyrdes harmoni, som det færdige resultat altid udviser. Og et bedre fortilfælde til skabelsen af menneskets skæbne end selve jordklodens egen forvandlingsproces, som vi lige har set, eksisterer ikke. Og når der ud af denne vældige eksplosive tilsyneladende kaosagtige fremtræden kom en så strålende verden til syne som den, jordkloden udgør i dag, hvorfor skulle så en sådan bagatel i skabelsesprocessen som frembringelsen af jordmenneskenes egen erkendelse af denne deres klodes strålende fuldkommenhed ikke også udløses? – Og hvorfor skulle den heraf følgende fuldkomne administration og sande udnyttelse af dens overdådige rigdomme – der er så stor, at al eksistensopfattelse

bliver fri af de nugældende næringsssorger, misundelse, overdreven havepsyge og unaturlige ejendomsbegreber, der i så høj grad besudler menneskenes opfattelse af tilværelsen eller bevirker, at de ikke kan se den for dem strålende tilrettelagte vidunderverden, den store skabelsesproces har henlagt under deres fødder – ikke blive til virkelighed? Jo, jorden er af den store skabelsesproces allerede bragt så langt frem i sin fuldkommengørelse, at den kan begynde at blive bolig og skueplads for det rigtige menneskerige. Kun den jordmenneskelige almenheds egen erkendelse heraf er endnu det ufærdige eller manglende led. Men jorden venter, og almenheden vil vågne. Guds riges plan er stærkt på vej til også at blive “af denne verden”.

8. KAPITEL

Jordmenneskeheden indvies i skæbnemateriernes hemmelighed i kraft af organismernes reaktionsevne

Al jordmenneskehedens oplevelse af lidelse eller dens skæbnedannelses tilsyneladende tilfældighed beror altså udelukkende på uvidenhed eller en ufærdig tilstand. Hvis alle væsenerne havde de absolut nødvendige kundskaber på alle livsfelter, ville deres skæbne udelukkende kun kunne være lykke, glæde og tilfredshed eller det, der i religionerne udtrykkes som fred. Når jordens samlede menneskehed i form af jordklodens ressourcer af næringsmidler for både legeme og sjæl ejer et så overdådigt kvantum, at det ville være absolut umuligt for de nulevende generationer at kunne opbruge disse selv med en temmelig udstrakt ødselhed, men ikke desto mindre både sjæleligt og legemligt sulter og fryser, medens en del af samme går til grunde i ødselhed og overflod, kan denne misere da udelukkende kun skyldes den samlede menneskeheds manglende evne til at administrere disse ressourcer og skabe et logisk og dermed fuldkomment harmonisk forhold imellem sig selv og ressourcerne. Det nuværende ulogiske forhold imellem jordmenneskeheden og jordens ressourcer udgør således kun et spørgsmål om viden eller forstand. Når samme menneskehed i disse ressourcer ejer en overdådighed af materiale for skabelsen af livslykke, men i stedet for anvender disse ressourcer på en sådan måde, at dens fysiske og dermed sjælelige tilstand i en kolossal udstrækning kun er at udtrykke som en kulmination af ulykke, smerte og lidelse, kan der jo kun være tale om, at den ikke forstår hverken sig selv eller disse sine rigdomme. I modsat fald ville det være umuligt, at dens enkelte individers mentalitet i dag ville være formørket af disse, al livslykke og dermed al sundhed og alt velvære underminerende eller forhindrende skyggeformationer, vi kalder næringsssorger, misundelse, havepsyge, unaturlige ejendomsbegær og brødnid, som i dag udgør overordentligt store felter i jordmenneskehedens mentalitet. Men når disse store felter ikke eksisterede, ville deres direkte følgesvende eller eftervirkninger så som slagsmål krig og lemlæstelse, rovmord, blodsudgydelser eller kamp af enhver art om materielle værdier eller social eksistensberettigelse lige såvel som bedrageri og tyveri umuligt kunne eksistere. Når alt dette i dag eksisterer skyldes det altså udelukkende jordmenneskehedens endnu manglende herredømme over sig selv og værdierne. Dette manglende herredømme gør det således til kendsgerning, at samme menneskehed endnu ikke er voksen nok. Men når den ikke er voksen nok, er den endnu til er vis grad fremtrædende som “mindreårig” i forhold til skabelsen af sin egen skæbne. Den har rigeligt af materialet, af hvilket dens lykke kan skabes, men den forstår endnu ikke at anvende materialet rigtigt.

Men er det ikke således her i livet, at alt mindreårigt kun udgør et afsnit på vejen til sit fulde modenhedsstadium, dets fulde manddom eller voksne fremtræden? – Hvorfor skulle jordmenneskehedens mindreårighed udgøre en afvigelse herfra? – Stadfæster ikke alt i tilværelsen menneskehedens vækst hen imod denne modenheds tilstand? – Er menneskeheden ikke længere fremme i

udviklingen i dag end for blot hundrede år siden? – Er ethvert af den civiliserede almenheds individer af i dag ikke langt mere vidende end svundne tiders mest fremragende videnskabsmænd? – Indpodes ikke millioner og atter millioner af samme almenheds individer fra myriader af skoler, universiteter og læreanstalter kundskaber om den materielle verden. Ja, er disse institutioner ikke ligefrem funklende sole, der sender strålebundter på strålebundter af oplevelsernes og erfaringernes lys ud over alle jordmennesker? – Og er det ikke frugten heraf, der har udløst sig i de tidligere nævnte både tekniske og kemiske vidundere, der er blevet menneskeheden til del? – Det er rigtigt, at den ny viden ikke på alle felter har skabt behageligheder eller velsignelser, men står vi her på disse felter ikke igen over for ufærdige foreteelser, foreteelser der absolut ikke kan betegnes som slutresultater?

Den megen tekniske og kemiske viden og kunnen har ganske rigtigt gjort det muligt at udvide krigens gru og rædsler til uanede omfang eller til selve kulminationen af mentalt mørke, men er denne udvidelse af mørket ikke også et led i den store forvandlingsproces? – Har nævnte udvidelse ikke givet samme udvidelse i kendskab til mørkets årsager? – Var dette mørke ikke skabt, ville der jo ikke kunne være opstået noget reelt eller virkeligt kendskab til disse årsager.

Tror man ikke, det er nødvendigt at få kundskaber om mørket? – Jo flere kundskaber vi har om mørket, desto større forudsætninger får vi jo derved til at kunne skabe, opleve og fornemme lyset. Er det ikke det samme, der gør sig gældende i ethvert forsøgslaboratorium? – Jo mere kendskab vi har til laboratoriets farlige og eksplosive eller giftige stoffer, desto vældigere kan vi også skabe forebyggende foranstaltninger for disse stoffers farlige anslag og beherske deres anvendelse. Den store forvandlings- eller skabelsesproces lader menneskene fremtræde i et kæmpelaboratorium, lader dem eksperimentere med laboratoriets mange forskellige stoffer eller kemikalier, især de farlige, for derigennem at forvandle samme menneskers uvidenhed om tingene til en klar forståelse af eller sand viden om alt, hvad der kan være farligt. Hvorledes skulle menneskene ellers kunne tilegne sig evnen til at undgå det farlige? – Uden kendskab til en ting ved man jo ikke, om den er farlig eller ufarlig. Hvorledes skulle man kunne sætte de rigtige etiketter på et apoteks kemikalier, fluida og salver, hvis man ikke kendte deres særlige natur, og til hvad nytte skulle de vel være, hvis man ikke netop kendte denne deres natur? – Hvorledes skulle man kunne omforme dem til helbredende og sundhedsgivende medicin uden dette kendskab? – Hvorfor skulle det være anderledes med selve jordmenneskeheden? – Må den ikke også ved sin omgang med dens overdådige rigdom af materier eller stoffer prøve sig til kundskaben om de enkelte stoffers virkemetode for senere ikke alene at kunne beskytte sig imod deres eventuelle farlige anslag, men også for at kunne betjene sig af dem i en senere situation?

Men ligesom forskeren på laboratoriet må have reagensglas til sin eksperimentering med kemikalierne, således må den evige ånd bag individet også i det store livslaboratorium have reagensglas og måleinstrumenter for at kunne eksperimentere med sine “skæbnkemikalier” eller livsmaterier. Dette “reagensglas” og “måleapparat” har den i sin egen kødelige organisme. Dens egne sanser er registreringsapparater. Med hvilke andre midler skulle det ellers kunne blive indviet i stoffernes hemmelighed, deres reaktion og kraft?

9. KAPITEL

Under begrebet “humanisme” begynder næstekærlighed at blive det førende resultat af jordmenneskehedens erfaringsmateriale

Menneskene i jordzonen befinder sig således som nævnt i virkeligheden i en eneste stor eksperimenteringstilstand. De lever bogstaveligt talt i en hundrede

procent forskning, de begynder at erkende fejl i deres livsførelse, de begynder at forstå, at enhver fysisk lidelse har sin årsag, og at man, hvis man kan finde denne, kan komme ondt til livs. Men det er ikke alene på det rent kropslige område, at forskningen har sat ind. Ligesom der er opstået lægevidenskab, således er der også opstået videnskabelige fakulteter i mange andre retninger. Man undersøger materien, man har fundet ud af, hvor gammel jorden mindst må være, man kender dens bevægelse og plads i solsystemet, ligesom man også er blevet i stand til på sin måde at veje og måle de andre kloders og stjerners natur og færd igennem rummet. Og hvad er de politiske kampe andet end et væddeløb mellem partier for at komme til magten for at få udfoldelse for deres ideer, hvormed de hver især netop tror at have fundet det særligt samfundsfrelsende gode, som nu kan forhindre de ulykkelige skæbner for deres individer? – Og bliver samfundene eller nationernes skæbne ikke netop præget af dette væddeløb? – Er deres lovsystemer og retsvæsen ikke en praktisering af de ideer, der nåede først til målet, hvilket i dette tilfælde vil sige: magten. Og bliver disse ideer her ved denne deres praktisering ikke vejet og målt? – Bliver deres fuldkommenhed såvel som deres ufuldkommenhed ikke derved åbenlys for alle? – Og virker denne herved opståede erfaringsmæssige erkendelse af ideernes heldige eller uheldige virkemåde i praksis ikke på den politiske stemmeret? – Får ideer, der viser sig med alt for store og uheldige fejl, ikke sine modstandere og stemmes ud, hvorved der bliver plads for nye ideers march imod magten for ligeledes at få deres eventuelle ufuldkommenhed blottet for det store flertal og i henhold hertil af dette at blive nedstemt eller erkendt umulige i samme grad, som de udløser uheldige eller samfundsskadelige reaktioner eller virkninger? – Tror man ikke, dette giver erfaringer? – Opstår der ikke også her efterhånden en videnskab? – Og tror man ikke, denne videnskabs endemål eller slutfacit til sidst må blive en absolut erkendelse af alt, hvad der retmæssigt kan være at henføre under begrebet “humanisme”?

Og hvad er da sand humanisme? – Humanisme udgør den foreteelse, ved hvilken et kultursamfund adskiller sig fra et natursamfund. Medens man i et natursamfund straffer og piner sine modstandere eller fjender på det frygteligste, søger man inden for kultursamfundene at bekæmpe unyttige og af hævnfølelse frembragte forfølgelses- eller lidelsesprocesser. Det er rigtigt, at kultursamfundene fører krige, der i sin udløsning kan frembringe langt mere vidtrækkende og skrækkeligere lemlæstelsesprocesser end dem, man er i stand til at frembringe i et natursamfund, men til gengæld har kultursamfundet oprettet ambulancekorps, lazaretter med en stab af læger, sygeplejere samt alt tilhørende hensigtsmæssigt materiale, der står rede til disposition for ydelse af al mulig støtte og hjælp for kamppladsens syge, sårede og lemlæstede væsener ganske uafhængigt af, om de er repræsentanter for fjendens eller egne armeer. Denne levendegørelse af lignelsen om den barmhjertige samaritan i forbindelse med alle øvrige internationale love for menneskelig behandling af krigsfanger, samt flere andre lignende foranstaltninger er humanisme. Humanisme er altså i virkeligheden iværksættelse og praktisering af næstekærlige foreteelser. Et samfund der er blottet for enhver praktisering af sådanne foreteelser, er ikke noget kultursamfund, men udgør endnu kun en flok af væsener, der kun holdes sammen ved de i dem boende endnu ubeherskede, racemæssige, dyriske, dræbende instinkter, vaner og tilbøjeligheder. Deres sammenslutning er ganske analog med den dyriske flokdannelse eller flokbevægelse og vil således retmæssigt kun være at udtrykke som et natursamfund.

Men når næstekærlige foreteelser eller foranstaltninger udelukkende er det grundlag, hvorpå kultursamfundene kan hævde deres højere moralske position eller fuldkomnere intellektuelle overlegenhed, får verdens største vise jo ret i

deres påstand om næstekærlighed som det ideelle mål for alle mennesker. Hvad er næstekærlighed andet end humanisme, og hvilket kultursamfund vil ikke helst blive betragtet som førende i humanisme? – Er der noget kultursamfund, der tilstræber lige det modsatte? – Tror de ikke alle at handle i den virkelige næstekærligheds favør? – Foregiver ikke alle de krigsførende kulturnationer at kæmpe i humanismens navn? – Begrunder de ikke deres krige på beskyldningen af modpartens inhumanisme? – Næstekærligheden er altså alligevel trods megen religionsfølgelse, trods megen hån og spot, trods megen ironi og latterliggørelse, det store faktum, med hvilket de må retfærdiggøre deres krigsførelse eller i det mindste camouflere den.

Men hvad er alle de øvrige forekommende samfundsmæssige goder, der i så høj grad præger det moderne samfund? – Hvad er de store autostradaer, offentlige anlæg, jernbanelinjer, asfalterede gader, skoler og læreanstalter, politi og retsvæsen m. m. Er det alt sammen manifesteret for at skade eller ødelægge næsten? – Er disse foranstaltninger ikke netop bygget op for udelukkende at udløse det modsatte? – Men så kan de jo ikke frakendes at udgøre næstekærlighed. Og er det ikke de samme realiteter, der forlener nationen eller staten med prædikatet “kultur”? – Næstekærlighed er således det store fundament for hele den jordmenneskelige tilværelse, såvel for det enkelte individ som for staten eller nationen. Den store vise såvel som den store materialist står på det samme grundlag, kun med den forskel, at førstnævnte væsen direkte oplever, ser og erkender dette livets grundlag eller sande mål, medens det sidstnævnte væsen derimod kun indirekte ser eller erkender nævnte mål. At dette er rigtigt, ses i den omstændighed, at det ikke er muligt at afvige fra næstekærlighedens princip uden derved at åbenbare sig som asocial, hvilket vil sige skadelig og underminerende for sine omgivers naturlige velvære. Men er det ikke praktiseringen heraf, der i sin værste udstrækning fører til juridisk straf, fængsel eller tugthus, til vanære eller til prædikatet “forbryder”?

Og er det ikke imod denne asocialisme eller ikke-næstekærlighed statens retsvæsen eller øvrighed skal beskytte individet og dermed garantere eller værne statens grad af kultur?

Er det ikke netop der, hvor denne garanti glipper, at staterne eller nationerne har deres sorte pletter? Og er det ikke disse sorte eller asociale pletter i staternes kultur, der i værste tilfælde udgør det mentale sprængstof, der kan slå ud i lys lue som krig, mord, drab, revolution og i mildere tilfælde som strejker, lockouter og almindelige stridigheder mand og mand imellem?

Næstekærligheden er således udelukkende det store bærende og førende problem. Graden af denne egenskab udtrykker graden af nationens såvel som individets kultur. Dette forkyndes af alle menneskehedens største lige såvel som dette, at benægtelsen af og modstanden imod samme kærlighed fører til ulykke og lidelse. Den store vise og den store materialist er stort set i samme båd, er på samme vej. De befinder sig begge i skabelsens store forvandringsproces, stiler imod det samme mål, den første dagsbevidst, den sidste ubevidst.

Dette mål er næstekærlighed i form af udvikling af humanitet eller kultur. De to nævnte væsener vil dybest set det samme og ønsker det samme, men er i øjeblikket bare adskilt fra hinanden ved deres egen individuelle synsmåde og den heraf følgende lige så individuelle terminologi. Om man står og forkynder evangeliet fra en domkirkes prædikestol, eller man råber sine politiske ideer ud fra folkelige talerstole, eller man docerer sine videnskabelige teorier i et universitets auditorium, så peger det alt sammen hen på forbedring af kultur.

Man kan vel ikke tænke sig, at nogen af de nævnte parter råber deres ideer, opdagelser og viden ud for folket for at skabe asocialisme, forbrydelser eller bedre betingelser for udvikling af en samfundsskadelig underverden? – Er det

ikke netop for at forhindre en sådan verdens totale blomstring, at samfundene er garderet med politi og militærvæsen, er udstyret med kirker og præsteskab, videnskab og forskning? – Må ikke alle foreteelser i retning af forbrydelser nøjes med snigende at blomstre i kulturens skygge? – Er disse ikke alle ukrudtsplanter inden for humanismens område?

Forslag til spørgsmål at reflektere over

1. Hvordan er verdenssituationen i dag?
2. Hvilke tegn ser vi på humane fremskridt i hverdagen?
3. Hvordan ser verden ud om 50 år, eller 100 år?
4. Hvilke konsekvenser har den økonomiske vækst i den tredje verden for vores del af verden?
5. Hvilke forudsætninger eksisterer der for at skabe fred og velstand i verden?
6. Hvilke forhindringer eksisterer der for at skabe fred og velstand i verden?

FREDAG

Design for generøsitet

Præsentation: Varighed ca. 18 min. Engelsk tale med danske undertekster.

Nipun Mehta er sammen med 3 andre stifter af ServiceSpace, et netværk, der arbejder med at inspirere til frivilligt arbejde, som nu har over 350 000 medlemmer verden over. I dette foredrag fra en TED (Technology, Entertainment and Design) konference beretter han om nogle af deres mange succesfulde tiltag og deres vision om en ny og bedre verden.

Tekster fra Det Tredje Testamente

Langsomt dæmrer det for menneskeheden, at vi i virkeligheden alle er borgere i en uhyre rig verden, og at årsagen til vor nuværende elendighed alene er at finde i vort eget sind.

*Martinus: Den menneskelige arbejdsevne
Kosmos nr. 8, 2006*

SMÅBOG NR. 12C – Gavekultur Kapitel 7-8

7. KAPITEL

Gaveprincippet og naturens kredsløb. Demokratiet og verdensgenløsningen

Vi har nu været i berøring med gaveprincippet eller frigivningsprincippet og set, at det er selve naturens egen arbejds metode, og at der, hvor menneskene går imod dette princip, dér opstår tvangen eller modsætningen. Dér opstår frihedsberøvelsen, hvis direkte eftervirkninger eller fodspor absolut kun kan eksistere som "forkrøbling" eller "vanskabning". Vi har set noget af denne sandhed gennem vor berøring med diktatur og demokrati. Vi har set, at diktaturet er en fremtoning, i hvilken de mentale livskræfter, hvilket vil sige folkets tusinder af hjerner, næsten er sat ud af funktion, således at kun en enkelt lille hjernefunktion (diktatorens) får lov til at udfolde sig i nationens store legeme, hvorved dette nødvendigvis til sidst må visne eller sygne hen rent kulturelt set, selv om det måske nok i første instans, rent magt- eller erobringsmæssigt, tilsyneladende kan brillere. Vi har også set, at demokratiet er et legeme i fuld sundhed og åndelig aktivitet, idet alle dets hjernecentre kan udfolde sig og gennem deres ophavs medbestemmelsesret mere eller mindre kan komme til udtryk i samfundslivet, der på denne måde bliver et ocean af nye ideer, nye manifestationer eller bevægelser opad i ånd og kultur. Vi har altså set, at gave- eller frigivningsprincippet således gør demokratiet til et med livet, mens tvangsprincippet gør diktaturet identisk med døden.

Men når frigivningsprincippet har en så altoverskyggende virkning på flokken, bliver det jo ikke så mærkeligt, at menneskehedens største førere, profeter og vismænd, religionsstiftere og verdensgenløbere, gennem religioner, bøger og væremåde, ustandseligt udtrykker som det absolut væsentlige den ene realitet: kærlighed. Kærlighed er jo gave- eller frigivningsprincippet i renkultur. "Kærligheden søger ikke sit eget", hvilket vil sige, at kærlighed er en mental indstilling, hvis tankeretning udløser glæde i at lade andres velfærd gå forud for sit eget. Det er en tilværelsesmåde, der kun kan udløse den højeste lykkefølelse i dette "at ofre sig selv for andre", altså den fuldkomne hundrede procents foræring

af sig selv til livet eller omgivelserne, den fuldkomne hundrede procents frihedsgivning for alle andre levende væseners udvikling og oplevelse af livet.

Men hvem er nået dertil inden for jordmenneskeheden? – Ja, her må svaret blive meget negativt. Nævnte samfund befinder sig jo netop på et trin, hvor næsten ingen er så udviklet, at de kan blive genstand for en så altoverstrålende kosmisk gave, at alle andre mennesker ofrer sig for vedkommende, og af hvilken grund der næsten heller ikke findes nogen, som er så udviklet, at de er i stand til at yde denne gave eller i en så altovervejende grad kan give sig selv for andre. Men vi skal om lidt uddybe problemet nærmere, så hver enkelt interesseret selv kan se, hvor meget han eller hun er i kontakt med kærligheden eller dette livets største princip, så de derved kan få konstateret deres virkelige åndelige position i sin kurs mod den højeste lykke.

At gaveprincippet efterhånden er blevet en faktor, man ikke kommer udenom i det moderne samfund, kan ikke være ukendt for ret mange. Vi lever jo i en tid, hvor de sociale forhold er af en sådan karakter, at de har gjort det ganske almindeligt, ja næsten overdådigt almindeligt, at der bliver “givet” og “modtaget” “gaver”. Der er filantropiske virksomheder, der er socialhjælp, der er indsamlinger gennem kirkebøsser, der indsamles til missionsarbejder, der gives til fattiges julebespisning, fattige børns ferieophold. Store og rige firmaer og krøsus’er skænker formuer bort til det offentlige, til kunst, videnskab og ekspeditioner osv. – Vi skal ikke komme nærmere ind på disse former for gaveydelse, blot lige antyde, at disse jo ikke kan frakendes at være et uomstødeligt bevis for en ny og bedre verdens gennemtrængen af den jordmenneskelige egoisme. Det er naturens eget store livsprincip, “hellere at give end at tage”, der således offentligt og privat begynder at bryde igennem egoismens dyriske spærreprincip, “hellere at tage end at give”.

Skønt dette sidste princip jo indtil genialitet er så godt organiseret gennem forretnings- og reklamevæsenet, at det behersker den store hobs økonomi, får millionernes fattige spareskillinger til i stærke strømme at flyde ind i dets banker og pengeinstitutter eller finansforetagender og der optårne sig i milliardværdier, tvinger naturens eget store gaveprincip disse værdier til i form af de førnævnte sociale gaveformer at flyde tilbage til samfundet.

Selv om denne tilbagegivning af værdier for det jordiske samfunds vedkommende, som nævnt, naturligvis endnu kun er i sin spæde begyndelses- eller fostertilstand, så er det dog nok til, at man her også kan øjne naturens eget store grundprincip: kredsløbet. Ligesom oceanet ikke kan holde på den fra kontinenterne gennem floder og bække tilflydte vandmængde, men i form af regn, tåge og morgendug må give den tilbage til landjorden, således kan pengeoceanerne heller ikke i længden blive ved med at holde på de, gennem handels- og reklamevejenes bække og floder tilflydte værdimasser, men må i form af de førnævnte offentlige og private former for gaveydelser begynde at give disse tilbage til samfundet.

At få denne tilbagegivning eller dette kredsløb til at blive fuldkomment, så alle zoner får den nødvendige økonomiske væde, sommerregn og morgendug, og hvorved den finansielle ørkentilstand: armoden, kan blive et fortidsproblem, er demokratiets mission. Og denne mission er således åbningen af den frihedens port, der udelukkende er det eneste, gennem hvilken en rationel og praktisk verdensgenløsning kan komme til kulmination på de jordiske kontinenter.

8. KAPITEL

Den virkelige gaveydelse

Med hensyn til kendskabet til vor egen harmoni med naturen og vor position i ovennævnte kredsløb hører dette også med til “det ene fornødne”. At konstatere

denne position kan kun ske ved en indgående analyse af, hvorledes man i virkeligheden giver sin gave. Der findes mangfoldige former for overførelser af værdier fra det ene menneske til det andet, der officielt går under begrebet "gaveydelse", men der findes i virkeligheden absolut kun én eneste måde, ved hvilken en værdioverførelse fra det ene menneske til det andet, kosmisk set, er en absolut gaveydelse. Denne måde manifesteres kun, når gaveydelsen er identisk med en absolut hundrede procents frigivelse af en værdis overførelse fra giveren til modtageren. Hvis der er blot den allermindste skygge af forventning om gengældelse på en eller anden måde, da er overførelsen i virkeligheden kun en maskeret forretning. Da er "gaven" jo kun en salgsvare, for hvilken den forventede gengældelse er "betaling". Og er det ikke netop denne forventede "betalings" udeblivelse, der skaber så megen uvenskab og bitterhed mellem væsenerne? – Hører man ikke ofte folk forbitret sige sådan noget som: "Her har jeg gået og gjort så meget for ham (hende), her har jeg hjulpet ham til det eller det, her har jeg givet ham så mange ydelser, og så regner han mig alligevel ikke for noget som helst. Han kan udmærket tage hensyn til de andre, men jeg bliver altid tilsidesat"? – Men hvad er det, vi her bliver vidne til? – Er det ikke netop dette, at vedkommendes ydelser ikke var hundrede procents frigivelse, men havde hemmelige klausuler. Er forbitrelsen ikke en afsløring af en forventning om "betaling" i form af en behagelig gengældelse? – Og skyldes samme forbitrelse ikke netop denne "betalings" udeblivelse? –

Hvis giveren åbenlyst havde forelagt for gavemodtageren, at ydelsen kun var på betingelse af den forventede gengældelse, og gavemodtageren var gået ind på at modtage gaven på denne særlige måde, så var det jo en ren og skær forretning. Og giverens forbitrelse over gengældelsens udeblivelse ville således være mere retfærdigt begrundet. Men da ydelsen var givet uden nogen som helst åbenlyst stillede klausuler eller betingelser og derfor over for gavemodtageren måtte være maskeret som "gave", var denne "gaveydelse" jo et bedrageri mod gavemodtageren. Og det er således ikke denne, der er "synderen", men gavegiveren selv. Han har i det pågældende tilfælde ikke den mindste berettigelse til at føle sig skuffet eller forbitret på gavemodtageren, der jo ikke har lovet noget som helst og ikke har modtaget gaveydelsen under nogen som helst forudsætninger og muligvis aldrig ville have modtaget den, hvis han havde kendt de hemmelige klausuler.

Hvis en gave kan resultere i selv den mindste efterfølgende fortrydelse eller forbitrelse hos giveren, så vil dette være et absolut ufejlbarligt kendetegn på eller bevis for, at "gaven" absolut ikke var nogen "gave", men en hemmelig "forudbetaling" for et eller andet forventet gode.

Den virkelige, absolutte "gave" er hellig og kan aldrig nogen sinde afføde andet end glæde for sin giver, idet den, kosmisk set, kun kan være en udløsning af kulminerende kærlighed, hvilket vil sige, en hundrede procents følelse af lykke udelukkende ved at give. Kærligheden har ingen som helst tilknytning til at fordre, "den søger ikke sit eget". Derfor vil den fuldkomne gavegiver aldrig nogen sinde komme til at vise bitterhed, uvilje eller fjendskab imod dem, han (hun) har støttet eller givet gaver, idet han jo aldrig har ventet sig så meget som den mindste skygge af personlig fordel eller favorisering deraf.

Når han ikke har haft denne forventning, kan han jo ikke føle sig skuffet, selv ikke engang i værste tilfælde, hvor gavemodtageren slet ikke viser taknemmelighed eller velvilje mod ham, men derimod, som det undertiden sker, bliver fordringsfuld. Den fuldkomne gavegiver har lykke nok ved bevidstheden om at have gjort noget virkelig godt. Hans lykke er ikke belønningen for det gode, han har gjort, men derimod den fulde fornemmelse af den salighed, der

uundgåeligt følger med enhver uselvsk handling eller manifestationsmåde, der vibrerer hundrede procent i kontakt med selve livets egen impuls eller de allerhøjeste bærende kræfter i universet, ganske uafhængigt af hvor megen materiel vinding eller tab den pågældende handling på øvrige områder så end måtte have afstedkommet.

For den reelle eller virkelige gavegiver er det altså ikke nogen som helst forventning om belønning eller gengældelse, der er det bærende eller udløsende moment, men derimod handlingens fornemmelse i bevidstheden som en højeste guddommelig oplevelse. Og nævnte væsen får således i selve den guddommelige handling en overdådig belønning.

For den primitive eller falske gavegiver er det derimod den hemmelige vinding eller belønning, der er det udløsende moment. Og man forstår derfor godt skuffelsen og bitterheden hos samme væsen, når denne helt udebliver.

Men nævnte bitterhed gør det jo til kendsgerning, at han slet ikke er nogen gavegiver, men at gaveprincippet hos ham derimod kun er en bevidst eller ubevidst metode til opnåelse af tilfredsstillelsen af egoistiske eller selviske begær. Men da en sådan metode jo er en forvanskning eller maskering af de faktiske forhold, og derved bliver en slags faldgrube for gavemodtageren, er den et bedrag. Og enhver gave, der mere eller mindre er udløst eller givet under en sådan form, kan kun høre hjemme i civilisationens underverden. Den forhindrer således hvem som helst, der måtte være dens ophav, i at være et virkeligt kulturmenneske. Et sådant væsen er endnu en åndelig proletar.

Den måde, et menneske giver sin gave på, bliver altså målestokken eller kendetegnet for, hvor langt det står fremme i virkelig kultur eller ånd. Hvis et væsen er i stand til at give en gave uden den allermindste fordring om gengældelse, men derimod yder den med hundrede procents frigivelse af modtageren, hvilket vil sige, giver den med en hemmelig, hellig forpligtelse af sig selv til aldrig nogen sinde, på grund af gaveydelsen, at føle det mindste gran af bitterhed eller indignation imod gavemodtageren, ganske ligegyldigt, hvorledes han så end måtte handle imod ham i fremtiden, ligegyldigt om han på alle måder tilsidesætter en til fordel for favorisering af andre personer, han måtte finde behag i at omgå eller føle lyst til at yde sin sympati eller velvilje, da er ens ydelse en virkelig gave, ligegyldigt hvad gaveobjektet så end måtte have været, ligegyldigt om det har været ydelsen af rent legemlig eller mental arbejdskraft, eller det har været materielle genstande, gods eller guld. Thi da er han virkelig nået til et trin, hvor kærligheden og ikke selvisheden har været det højeste dikterende moment i hans bevidsthed. Da har gaveydelsen allerede betalt sig selv i form af den guddommelige fornemmelse af kontaktskabet med livet og dermed følelsen af at være "et med Faderen".

I samme grad som en gave afviger fra at være givet under disse forudsætninger, i samme grad er den et falsum og dermed ude af stand til at være udtryk for virkelig kultur og vil således uomstødeligt være identisk med en af de mange realiteter, der endnu holder menneskene tilbage i primitivitet og nedværdigelse, forfølgelse og lidelser.

Men igennem modgangens tårer bliver selvisheden knust, og den forlorne søn ført tilbage til livets kurs, lærer at give på den rigtige måde, bliver i kontakt med verdensaltet, træder ind i rækken af Guddommens redskaber for den største og mest fuldkomne gaveydelse: den alttilgivende evige kærlighed. Og dermed bliver det til virkelighed: "Saligt er det at give, hellere end at tage". *Thi kun i enhver fuldkommen uselvsk gaveydelse til sin næste kommer den evige Faders stråleglorie til syne. Kun her mærkes hans direkte nærhed. Og ingen kommer ham nærmere end den, der har så stor kærlighed, at han vover sit liv for at redde sine*

medvæsener. Det er livets største åbenbaring af princippet "at give". Det er modellen for al fuldkommen væremåde. Kun gennem kulminationen af kærlighed kan en virkelig gave fødes. Og kun gennem væsenernes indbyrdes ydelse af en sådan gave til hverandre kan en varig fred og fuldkommen harmoni blive lysende og afsløre "mennesket i Guds billede".

LIVETS BOG 5

1849.

Åndsvidenskaben som et tredje og sidste testamente

De dybeste tendenser i jordmenneskene er trods ydre konflikter og modstand i et stedse stigende skred hen imod en større almen sympati end den kønsbestemte sympati i Moseloven, en sympati, der sætter næstekærligheden himmelhøjt over forplantningsprincippet og viser, at dette ikke bliver ved med at være det vigtigste i livet, men derimod i kontakt med Verdensgenløserens fortolkning kun kan være en sympati, der forener alle væsener i den inderligste, mentale og fysiske omfavnelser, ganske uafhængigt af køn, race, nation og verdensanskuelse. Er det ikke denne kursændring og opfattelse af sympati og kulturudvikling eller Guds skabelse af mennesket, der har betinget, at "Det Gamle Testamente" ikke kunne blive ved med at være fyldestgørende, men måtte erstattes eller suppleres med "Det Nye Testamente"? – Og er det ikke den samme fortsatte udvikling, der nu betinger, at dette nye testamente heller ikke mere er fyldestgørende, men kræves forklaret videnskabeligt, i stedet for som tidligere kun at blive forklaret dogmatisk eller diktatorisk? – Er det ikke netop dette krav, der nu afføder åndsvidenskaben, der i sin sande natur kun kan være det samme som næstekærlighedsvidenskab og derfor må blive et tredje og sidste testamente. Efter dette testamente behøver intet menneske længere andres vejledning. Her kan det blive ført helt frem til dets egen store indvielse eller åndelige fødsel, hvorefter det selv vil være ophøjet til at være ét med Faderen og verdensbilledet og dermed selv være vejen, sandheden og livet.

1850.

"Himmeriges rige" er ved at fødes på jorden

Nej, livet har et større mål med gudesønnen end den jordiske, fysiske kønsbestemmelse. Gudesønnen skal ikke blive ved med kun at kunne opleve Guddommen eller det største lys som en kønsbetonet erotisk oplevelse, hvad enten den forekommer som en legal, præsteindviet velsignelse eller som en blot og bar med mønt betalt fornøjelse på samme måde, som man køber en teaterbillet eller en ferierejse. Oplevelsen af det guddommelige lys, det virkelige himmeriges rige har et langt større strålevæld end den gnist, der kan opleves i den legale eller illegale brudeseng eller den tilfredsstillende af erotisk sult, der kan købes på et bordel. Himmeriges rige kan kun ske fyldest der, hvor alt er gave, der hvor ejendomsret og dermed undertrykkelse og skinsyge over væsener og ting er udelukket. Der eksisterer mennesket i Guds billede. Det er dette måls gærende kræfter, der i dag er med til at forcere udviklingens tempo og dermed er en medvirkende faktor i udløsningen af helvede eller ragnarok og får ægteskaberne til at degenerere, skaber alles krig imod alle som en kamp om den evige fred, der udelukkende kun kan være næstekærligheden. Her hjælper hverken moselove eller dogmer. Her kræves en så raffineret, forfinet intellektualitet og hjernefunktion, at den kun kan befordres, bæres og udvikles af en forfinet, logisk fortolkning af intet mindre end selve evigheden, universet og Almagten og det heraf udløste facit: "Alt er såre

godt". En ny verdenspøke er altså ved at opstå og bringer den gamle til at degenerere. Opfyldelsen af Verdensgenløserens forjættelse af en ny himmel og jord er i færd med at manifestere. Et rige, som ikke var af denne verden, da Kristus talte med fysisk røst, er ved at fødes og er således nu på vej til at blive af denne verden. Dette rige er nemlig intet mindre end himmeriges rige.

Forslag til spørgsmål at reflektere over

1. Hvad vil det sige at være et givende menneske?
2. Hvornår bærer en handling lønnen i sig selv?
3. Hvilke eksempler på generøsitet kender vi fra hverdagen?
4. Hvad forhindrer os i at være generøse?
5. Hvilken sammenhæng er der mellem generøsitet, frihed og demokrati?
6. Hvor har vi lyst til at gøre noget mere – sættet noget nyt i gang i vort eget område?